H2o

Adaugă apă – Vol. 1 – Transformarea Magică

Capitolul 1

Emma Gilbert sări în piscină şi ţâşni apoi spre suprafaţa cu o agilitate demnă de invidiat. Braţele ei tăiau apa limpede cu arcuiri perfecte. Se simţea minunat în apă şi încerca să-şi coordoneze respiraţia cu mişcările. Îşi legase părul lung şi blond sub cască, astfel încât corpul ei suplu să poată înainta cu o viteză cât mai mare. „Viteză şi disciplină", îşi repeta mereu în gând. „viteză şi disciplină." Numai aşa va putea câştiga într-o bună zi campionatul regional. De pe marginea bazinului, Cleo Sertori o privea cu admiraţie pe Emma, cea mai bună prietenă a ei, care înota în forţă, dar elegant, aproape fără nici un sunet, ca într-un vis. De parcă s-ar fi născut şi ar fi trăit numai în apă.

De fapt, pe undeva, chiar aşa era: învăţase să înoate la vârsta de numai şase luni şi, cel puţin de când o cunoştea Cleo, înotul era marea pasiune a prietenei sale. Cleo, în schimb, nu era în stare nici măcar să facă pluta, dar îi făcea mare plăcere să participe din tribună la antrenamentele Emmei. La început, Emma încercase s-o atragă spre acest sport, dar fără succes. Spre deosebire de ea, Cleo avea din copilărie o spaimă bolnăvicioasă de apa adâncă. I se făcea rău chiar şi numai la gândul că ar putea sări în piscină.

Cu un ultim efort, Emma atinse marginea bazinului, se ridică şi-şi

H2o

Adaugă apă – Vol. 1 – Transformarea Magică

Capitolul 1

Emma Gilbert sări în piscină şi ţâşni apoi spre suprafaţa cu o agilitate demnă de invidiat. Braţele ei tăiau apa limpede cu arcuiri perfecte. Se simţea minunat în apă şi încerca să-şi coordoneze respiraţia cu mişcările. Îşi legase părul lung şi blond sub cască, astfel încât corpul ei suplu să poată înainta cu o viteză cât mai mare. „Viteză şi disciplină”, îşi repeta mereu în gând. „viteză şi disciplină.” Numai aşa va putea câştiga într-o bună zi campionatul regional. De pe marginea bazinului, Cleo Sertori o privea cu admiraţie pe Emma, cea mai bună prietenă a ei, care înota în forţă, dar elegant, aproape fără nici un sunet, ca într-un vis. De parcă s-ar fi născut şi ar fi trăit numai în apă.

De fapt, pe undeva, chiar aşa era: învăţase să înoate la vârsta de numai şase luni şi, cel puţin de când o cunoştea Cleo, înotul era marea pasiune a prietenei sale. Cleo, în schimb, nu era în stare nici măcar să facă pluta, dar îi făcea mare plăcere să participe din tribună la antrenamentele Emmei. La început, Emma încercase s-o atragă spre acest sport, dar fără succes. Spre deosebire de ea, Cleo avea din copilărie o spaimă bolnăvicioasă de apa adâncă. I se făcea rău chiar şi numai la gândul că ar putea sări în piscină.

Cu un ultim efort, Emma atinse marginea bazinului, se ridică şi-şi scoase ochelarii de înot. Cleo opri cronometrul şi i-l arătă prietenei sale. Emma se lumină la faţă.

— Super! Cu două zecimi sub cel mai bun timp al meu, jubilă ea, uitându-se la cronometrul din mâna lui Cleo.

— Perfect! Eşti din ce în ce mai bună! Se bucură şi Cleo, alături de prietena sa. Emma zâmbi. Îi plăcea felul în care Cleo o încuraja de fiecare dată. În afară de asta era chiar foarte amuzant să meargă la antrenament însoţită de cea mai buna prietenă.

— Mâine o să scot un timp şi mai bun, promise ea. În două săptămâni voi fi pregătită să iau startul la campionat, I se citea ambiţia pe faţă, în momente ca acesta Cleo ar fi dat orice să aibă şi ea o pasiune căreia să i se dedice cu aceeaşi ardoare. Dar îşi alungă repede gândurile, concentrându-se asupra Emmei, care tocmai se pregătea pentru un nou start.

— Eşti grozavă! Izbucni Cleo, plină de admiraţie.

Emma zâmbi şi alunecă înapoi în apă. Cleo aruncă o nouă privire spre cronometru şi se gândi ce frumos ar fi fost să-şi poată încuraja prietena la campionatul regional. Şi nici măcar nu-şi putea imagina că Emma n-ar fi câştigat campionatul – Emma reuşea de fiecare dată tot ceea ce-şi propunea.

După antrenament, fetele se despărţiră, cu promisiunea de a se reîntâlni după-amiaza la un cappuccino, la cafeneaua lor preferată. Emma trebuia să-şi tragă sufletul şi să se schimbe, iar Cleo avea de gând să înveţe la biologie.

Era o zi toridă, iar Cleo porni spre casă prin portul de iahturi. Simţea nevoia de un pic de răcoare, iar briza era minunată. Mergea alene, gândindu-se la cariera de înotătoare a Emmei. Nu era doar incredibil de talentată, ci avea şi o ambiţie uriaşă. Emma pur şi simplu trăia pentru sportul ăsta. Evident că trebuia să se antreneze din greu pentru a-şi împlini visul de a deveni campioană, dar,

muncind cu perseverenţă, reuşea să se apropie cu paşi repezi de împlinirea lui.

Cleo ştia că Emma iubea înotul mai presus de orice, astfel că antrenamentele nu i se păreau defel dure. Admira nespus energia cu care Emma se dedica hobby-ului ei. Era fericită să-şi poată susţine prietena – chiar dacă nu făcea mare lucru. Doar că… Şi Cleo oftă. Îşi dorea atât de mult să aibă şi ea un hobby, un vis – la fel ca Emma; un hobby care să-i umple viaţa, să-i dea un sens. Avea impresia că toţi cei de vârsta ei adică aproape şaisprezece ani – nutreau o anumită pasiune. Toţi… În afară de ea. Era frustrant. Nu, gata cu ideile astea – trebuia să-şi bage minţile-n cap: doar era foarte mulţumită de viaţa ei, avea suficiente preocupări. La ce bun să se amărască?

— Cleo!

O voce brutală o smulse din gândurile ei. Se întoarse şi-l remarcă surprinsă pe Zane Bennet, un nesuferit care, în mod sigur avea de gând să se laude din nou cu barca primită de la tatăl lui. Era un tip arogant, dintr-o familie de bogătaşi, care credea că-şi poate permite orice doar pentru că se scălda în bani. Cu alte cuvinte, nu exista persoană mai antipatică decât el – poate doar cu excepţia tatălui său. Zane stătea lângă barca sa, ţinând în mână o şurubelniţă. Afişa o mutră arogantă – ca de obicei, de altfel. Scosese capacul motorului şi avea aerul că meştereşte ceva. „Oare chiar vorbeşte cu mine?” îi trecu lui Cleo prin minte. „Poate mi s-a părut doar.” Nu schimbase niciodată vreun cuvânt cu tipul ăsta, aşa că n-avea nici o noimă s-o strige tocmai acum. Era ciudat şi că ştia cum o cheamă, aşa că ea îşi văzu în continuare de drum.

— Hei, Cleo! La naiba! Nu putea să-l ignore în continuare. Se întoarse încet spre el, încă sperând că o strigă pe o altă Cleo.

— Cu tine vorbesc! Îi zise el, zâmbind mieros.

Fata nu-şi putea crede urechilor: Zane părea chiar prietenos.

— Am o problemă cu barca. Vrei să m-ajuţi?

Se uita la ea cu ochii mari, albaştri rugători.

Cleo ezita în continuare:

— Ăăă… Nu cred! Îi răspunse, se întoarse pe călcâie şi dădu să plece.

— Hai, zău aşa! Te rog! Nu-mi porneşte motorul. Tot ce trebuie să faci e să-mi dai sculele, Cleo.

Zane şi noul Zodiac – o barcă sport gonflabilă, cu motor exterior – erau de ceva vreme în centrul tuturor discuţiilor din şcoală. Cleo se cam săturase de toată povestea asta.

Oricum, în clipa asta, Zane părea să aibă într-adevăr nevoie de o mână de ajutor. Aşa că-şi calcă pe suflet, îşi legă părul la spate şi se îndreptă spre barcă, pusă pe treabă.

„O fi el arogant şi nesuferit, dar, dacă are omul nevoie de ajutor şi mă roagă frumos, nu pot să-i întorc spatele, nu-i aşa?” se gândi Cleo, îndreptându-se spre Zane.

— Nu mă pricep la bărci, îl avertiză ea, urcându-se cu grijă în Zodiac. Barca începu să se legene sub povara fetei, care nu ştia cum să-şi ţină mai bine echilibrul. Situaţia era mai mult decât neplăcută.

— Cu siguranţă o să te descurci! Îi replică el, zâmbind încurajator.

Niciodată nu fusese atât de drăguţ – ceea ce ar fi trebuit s-o pună pe gânduri.

Fusese o mare greşeală să-l scape din ochi pe Zane. Profitând de temerile ei, acesta a dezlegat pe furiş frânghia de ancorare a bărcii.

— Cineva mi-a şterpelit bujia! N-o mai găsesc, zise el uimit, dar încă pe un ton prietenos.

— Şi… Fără bujie nu mai porneşte motorul? Întrebă Cleo, încercând să pară interesată. De fapt, se străduia să nu se mai gândească la faptul că se afla pe apă. Puse mâna pe cutia de scule, întrebându-se ce ar putea să-i trebuiască lui Zane.

— Nţţ! Fără bujie, nici o scânteie! Răspunse el, rânjind.

Dintr-odată, barca se smuci şi Cleo se prăvăli ca un sac. Încercă să se prindă de una dintre băncuţe. Văzu cu groază cum Zane lovi din nou cu piciorul în barcă. Dându-i brânci de pe margine. Zodiac se îndepărta cu viteză de mal, iar curentul o purta în larg, departe de port.

Cleo plutea în derivă spre largul oceanului, pe o barcă gonflabilă, cu motorul defect!

Capitolul 2

Cleo îngheţă de spaimă. Tremura de furie şi de groază. Chiar dacă de mulţi ani locuia pe malul oceanului, nu învăţase să înoate. Iar acum trăia coşmarul vieţii ei: plutea în derivă şi era singură. Zane se cocoşa de râs pe mal. Prietenul său Nate apăru şi el de după o barcă mai mare, unde se ascunsese. Râdeau amândoi în hohote de necazul bietei fete. Farsa le reuşise chiar mai bine decât crezuseră. Acum urmăreau impasibili cum Cleo se îndepărta tot mai mult de mal.

— Oricum nu mai dădeam nici o ceapă degerată pe rabla aia de barcă, îi zise Zane prietenului său, care-i zâmbea admirativ.

— De ce-mi faci asta? Nu eu ţi-am furat bujia! Striga Cleo disperată.

— De ce ţie? Pentru că tocmai te aflai în zonă, îi răspunse Zane, de parcă n-ar fi existat vreun motiv mai plauzibil pentru mizerabila farsă.

Când descoperise că i se stricase barca, avea nevoie neapărat de un ţap ispăşitor, iar Cleo era victima perfectă. Dintotdeauna se pricepuse de minune să-i facă pe alţii să sufere şi nici măcar nu avea nevoie de foarte multe motive pentru a o face. Pur şi simplu, necazul altora îl ungea pe inimă.

— Oricum, tata o să-mi cumpere altă barcă! Strigă el spre Cleo. Ştii ceva, dacă reuşeşti s-o repari, poţi s-o păstrezi, OK?

— Să ştii că nu-i deloc amuzant! Urlă Cleo. „Chiar nu-şi dau seama idioţii ăştia cât de periculos e jocul lor?” se

gândea disperată fata. „Habar n-am să controlez porcăria asta şi mă tot duc…”

— Mi-a reuşit farsa de minune! Nu-i aşa, Nate? Unu-zero pentru mine! Hohoti Zane.

Băieţii pur şi simplu se cocoşau de râs.

Nate mai avea şi tupeul să-i facă lui Cleo cu mâna!

— Zane! Strigă Cleo, chiar dacă ştia că nu avea nici un rost, pentru că nesuferitul ăla oricum nu-şi propunea să-i dea vreo mână de ajutor.

— Da, Cleo, va trebui să înveţi să înoţi, rânji Zane.

Şi cu asta, băieţii plecară din port, râzând în continuare şi înghiontindu-se, mândri nevoie mare de isprava lor. Cleo îşi dădu seama că rămăsese cu adevărat singură şi lacrimi grele îi ţâşniră din ochi, în timp ce ieşea din port, strecurându-se printre alte ambarcaţiuni mici. Nu se vedea cea nici ţipenie – la ora aceea, nu era nimeni căruia să-i ceară ajutorul. „Tocmai azi mi-am uitat mobilul acasă, şi nimeni nu ştie unde sunt! Nici măcar Emma…”

Aşa ceva nu se poate! Se smiorcăia fata ghemuită în barcă, Încerca să stea nemişcată, ca barca să se legene cât mai puţin. Băieţii se îndepărtaseră deja atât de mult, încât Cleo abia îi mai zărea. Barca plutea în continuare în derivă. Pontonul sau alte bărci erau deja mult prea departe pentru a se mai putea agăţa de ceva. Cleo era atât de speriată, că nici nu mai simţea furia.

Stătea ghemuită în barcă, fără să scoată un sunet. Oare ce s-ar mai fi putut întâmpla? Oare cum s-ar fi putut salva?

Barca se îndepărtase şi de ultimul ponton şi plutea spre largul oceanului. Cleo era disperată. Dintr-odată, ceva ca o umbră ateriza în barcă, făcând-o să se zguduie. Cleo zbieră de spaimă! Deschise încet ochii: în faţa ei era chipul zâmbitor al unei fete blonde, cu ochi albaştri. Rikki Chadwick – colega cea nouă de la şcoală.

Inima lui Cleo o luase razna. Se înfurie cumplit: crezuse pentru o clipă c-ar fi putut veni cineva s-o salveze, dar Rikki nu părea să aibă asemenea gânduri.

— Ce cauţi aici? Îi spuse tăios blondinei. Sau chiar nu vezi că aici curenţii sunt periculoşi şi că plutim în derivă? Puteai să răstorni barca!

Rikki zâmbi şmechereşte şi îi arătă mâna în care ţinea o bujie.

— Deci tu ai furat-o! Îi reproşa Cleo lui Rikki. Pentru un moment Rikki devenise principala vinovată. Din cauza ei se întâmplase totul! Pe de altă parte, tocmai bujia pe care o ţinea ea în mână ar fi putut fi şansa de salvare a lui Cleo.

— Zane Bennett este un netrebnic! Zise ţâfnos Rikki, după care îşi luă din trusa de scule ce-i trebuia şi montă bujia la loc. Nimic din ceea ce fac pentru a-l zgândări pe idiotul ăla nu poate fi tocmai ortodox. Rikki îşi îndreptă privirea spre mal, acolo unde dispăruseră Zane şi Nate. Avea propriile motive să nu-l înghită pe Zane. Când i-a văzut barca, i-a venit ideea să-i joace o festă. A aşteptat momentul potrivit şi a acţionat. Nu şi-a imaginat c-ar fi putut-o implica în felul acesta şi pe Cleo. Încetul cu încetul, Cleo se linişti. Oricine avea un dinte împotriva lui Zane era binevenit. Poate că fata asta nu era chiar o ciudată cum păruse la prima vedere.

— Super! Mulţumesc, Rikki!

— De unde ştii cum mă cheamă? Întrebă fata uluită.

— Păi, de la şcoală. Te-am văzut de câteva ori prin curtea şcolii, se scuză, parcă, Cleo.

Terminând de montat bujia, Rikki îşi ridică privirea spre Cleo. Într-un fel, Cleo se simţea acum cu musca pe căciulă – fusese destul de nepoliticoasă cu Rikki până atunci. Bănuia că nu era toc mai simplu să schimbi şcoala şi să nu cunoşti pe nimeni.

— Ăăă, p-păi, de mult voiam să facem cunoştinţă… Se bâlbâi Cleo.

Rikki ridică din sprâncene. Cleo îşi dădu seama că era cazul să tacă dacă voia să mai salveze ceva.

În scurt timp, Rikki termină cu reparaţiile, băgă cheia în contact şi… Barca prinse din nou viaţă! Motorul torcea liniştit.

„Doamne-ajută! Fata asta chiar se pricepe!” îşi zise Cleo, răsuflând uşurată.

— Ţine-te bine! O avertiză Rikki şi apăsă pe pedala de acceleraţie, iar barca porni cu viteză.

Fetele îşi zâmbiră în sfârşit, iar Rikki întoarse barca în direcţia portului. Acolo – ce să vezi? Zane stătea pe mal, ţinând încă şurubelniţa în mână. Avea o ţinută de supermodel masculin, îmbrăcat după ultimul răcnet.

„Tipul ăsta chiar îşi închipuie că este i-re-zis-ti-bil”, îi trecu prin minte lui Rikki. „Stai tu numai, că-ţi arătăm noi ţie!”

Cuplă ultima viteză şi se îndreptă vijelios spre zona pietonală. În ultima secundă trase de volan! Un val uriaş se ridică şi se prăvăli peste cei doi nesuferiţi. Zane se ghemui, încercând să scape neudat – nu mai părea nici pe departe cool! Nici o şansă! Rikki îşi nimerise ţinta în plin, ţinuta de designer a lui Zane se mură totă şi rânjetul de superioritate îi pieri urgent de pe buze. Nu putea decât să privească barca uluit în urma fetelor care se îndepărtau cu barca. Până şi Nate trebui să-şi muşte buzele ca să nu izbucnească în râs când îşi văzu prietenul ud leoarcă. Era o privelişte de mi-li-oa-ne!

Capitolul 3

Chiar că-mi place fata asta!” îşi zise Cleo în timp ce Rikki conducea barca din port, spre mal. O umfla râsul, amintindu-şi mutra uluită şi înciudată a lui Zane.

— Băiatul ăla a făcut un duş pe cinste! Râse şi Rikki, parcă ghicindu-i gândurile lui Cleo. Apăsă din nou pedala de acceleraţie şi barca ţâşni. De data aceasta, Cleo chiui amuzată – teama dispăruse ca prin minune.

— Super! Strigă ea, bucurându-se de cerul umed care-i mângâia pielea fină. Ambele fete se simţeau minunat. Soarele strălucea pe cer, iar ele aveau o după-amiază întreagă la dispoziţie ca să cutreiere cu barca toate canalele din preajma portului.

„Zodiac e acum a mea!” îi trecu prin minte lui Cleo şi zâmbi fericită. „Doar Zane a zis foarte clar şi răspicat: dacă

o pornesc, este a mea!”

Cele două prietene goneau satisfăcute; se bucurau de briza sărată; le făceau ou mâna barcagiilor şi celor care se odihneau pe terasele cafenelelor de pe malul oceanului. Ce mai, o plimbare pe cinste! Barca sport reacţiona sensibil la cea mai mică atingere. Ocolea sprintenă celelalte ambarcaţiuni şi evita cu supleţe orice obstacol. Cleo era în extaz, chiar dacă în sinea ei şi-ar fi dorit poate ca Rikki să conducă ceva mai încet. Încă o mai treceau fiorii, când se gândea cât de adâncă era apa.

„Este pur şi simplu de vis”, nu se putea opri din reverie. „Rikki e fantastică! De-abia aştept să-i fac cunoştinţă cu Emma. Sper să se placă.”

Ceea ce ameninţa să se transforme într-o catastrofă părea, până la urmă, să fie o aventură pe cinste. De ani de zile nu se mai distrase Cleo aşa de bine. Deja visa la o vară lungă şi frumoasă, petrecută pe apă, alături de Rikki şi – evident – de Emma.

Emma se plimba pe o alee de-a lungul unui canal din preajma cafenelei Net-Juice. Aici, clienţii puteau savura în linişte un cocteil de fructe fără alcool şi în acelaşi timp, naviga pe internet. Emma şi cu ea îndrăgeau mult acest loc şi aici îşi dăduseră întâlnire pentru această după-amiază. Oricum, gândurile Emmei erau tare departe. Campionatul regional de înot se apropia cu paşi repezi. „Cândva voi concura la Jocurile Olimpice îşi promise ea. „O să reuşesc, dacă am să mă concentrez cum trebuie.”

Deodată, zgomotul asurzitor a unei bărci o trezi din visare. O barcă ce gonea pe canal. „Ce idioţi!” se gândi ea. „N-au altceva mai bun de făcut. Ce le trebuie viteza asta? Cu siguranţă e Zane Bennett!” Se întoarse pe călcâie îndepărtându-se de ţărm. N-avea de gând să dea ochii cu nesuferitul ăla mai mult decât era obligată s-o facă în curtea şcolii.

Însă deodată auzi o voce cunoscută:

— Hei, Emma! O strigă Cleo. Nu vii cu noi?

Emma se întoarse spre canal, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Cleo era într-o barcă… pe apă! Pentru o clipă, se uită la Rikki, încercând să-şi aducă aminte de unde s-o ia. „A, da, e fata cea nouă de la şcoală!” îşi aduse aminte. „Dar ce naiba face în barca lui Zane Bennett? Şi cum Dumnezeu a reuşit s-o convingă pe Cleo să meargă cu ea?” – Măcar ai permis de condus bărci cu motor o întrebă ea pe Rikki.

— Da ce, eşti mama, ca să mă întrebi aşa ceva? Răspunse Rikki, sarcastică.

Fata asta era chiar fantastică pentru că reuşise să-i dea o lecţie lui Zane Bennet şi în plus, părea să-şi facă nu una, ci chiar două prietene. „Poate că, până la urmă chiar o să mă simt bine aici”, îşi zise zâmbind.

Emma stătu pe gânduri o clipă, pentru că nu avea nici cel mai mic chef să rişte. Dar Cleo era la bord! Aşa că trebuia s-o împiedice pe Rikki să mai circule cu asemenea viteză. Aşa că, hop – la bord! Cele trei fete hoinăriră toată ziua de-a lungul coastei şi canalelor. Cleo îi povesti pe scurt Emmei despre păţania cu Zane. Când ajunse la faza cu răzbunarea „udă” asupra nesuferitului, fetele râseră din nou cu poftă.

„În sfârşit, i-a arătat cineva că nu tot ce zboară se mănâncă, numai pentru că taică-su se scaldă-n bani”, îşi zise Emma.

Cleo era fericită. Chiar dacă Emma şi Rikki se tot înţepau cu tot felul de remarci acide, fetele se distrau de minune. Era minunat să se simtă atât de libere la bordul unei ambarcaţiuni, pe canalele din port.

„M-aş plimba aşa zi şi noapte”, se gândi Cleo.

Emma, în schimb, era ceva mai prevăzătoare. Nu o cunoştea pe Rikki decât de câteva ore, dar remarcase deja faptul că fata cea nouă era dispusă să-şi asume mai multe riscuri decât ar fi făcut – o ea însăşi. „Adică n-a fost tocmai uşor să facă un ditamai saltul ca să ajungă în barcă. Cleo n-ar fi făcut asta niciodată!” Emma se uita zâmbind la prietena ei cea mai bună – nu o văzuse nicicând mai fericită.

Era minunat s-o vadă radiind. Aşa că era momentul să-şi alunge temerile şi să se bucure de o după-amiază frumoasă.

Pe de altă parte, Rikki începuse deja să se plictisească: de ce să se plimbe doar pe canale? Dar Emma şi Cleo erau atât de fricoase…

„Aşa că numai de mine depinde să ridic un pic nivelul de adrenalină…”

— N-aţi vrea să ieşim cu barca în larg? Le întrebă ea pe fete, cu aerul c-ar fi vorba de o simplă plimbare.

— Nu crezi că e periculos cu o ambarcaţiune atât de mică? O întrebă Emma direct.

„Fata asta e cam crispată”, îşi zise Rikki. Cineva trebuie s-o convingă să se mai relaxeze un pic”.

— Relaxează-te! Îi replică ea şi apăsă pedala de acceleraţie. Înainte de a mai auzi şi alte lamentări, întoarse barca spre larg.

Fusese minunat să cutreiere canalele, dar să iasă în larg era grozav de palpitant. Chiar de o mie de ori mai bine. Până şi Cleo se juca mângâind cu degetele apa cu sclipiri magice, Părul blond-auriu al Emmei flutura în briza sărată, iar Rikki cârmea barca departe pe mare. De când se mutase pe Golf Coast, timpul liber şi-l petrecuse mai mult singură. Acum însă, spera ca Emma şi Cleo să devină prietenele ei. „Numai de n-ar fi tot timpul atât de temătoare!” îşi dori ea.

Dintr-odată, barca începu să se legene ciudat, motorul se înecă, scuipă şi, în cele din urmă, se opri. Cleo se agăţă speriată de Rikki, care încerca să repornească motorul. Zadarnic! E-adevărat că ea fusese cea care montase bujia dar de data asta era vorba de benzină – fără combustibil, ambarcaţiunea nu mai pornea. Barca se legăna neputincioasă pe valuri, iar fetele nici măcar n-aveau habar unde se aflau în acel moment.

Cleo îngheţă de spaimă – pentru a doua oară în aceeaşi zi! Coşmarul ei era pe punctul de a prinde viaţă. „Oare nu există veste de salvare pe barca asta?” încerca ea să-şi facă

un pic de curaj. Nu mai era în stare nici să vorbească – doar se uita îngrozită de la Emma la Rikki.

Emma îşi întoarse privirile furioase spre Rikki „Uite cu ce ne-am ales din grozava idee a lui Rikki de a ieşi în larg!” îşi zise ea, clocotind de nervi. Din fericire, nu rosti cuvintele cu voce tare – o asemenea ieşire ar fi putut înrăutăţi situaţia, şi aşa de neinvidiat. Doar un strop de sarcasm ieşi de pe buzele ei:

— Acum suntem destul de relaxate? Întrebă ea, pe un ton grav.

Rikki pufni nervoasă. „Fata asta e cam cu nasul pe sus…”

— OK, plutim în derivă, răspunse ea acră. Dar nu ne scufundăm!

— Încă nu, replică acid Emma, de parcă o asemenea nenorocire avea să se întâmple în curând.

Rikki se strădui să nu dea atenţie remarcii sarcastice. Cleo nu scotea un sunet – se holba doar la întinderea de apă care le înconjura.

„Vom scăpa oare vreodată de-aici?” lată singurul lucru la care se putea gândi.

Capitolul 4

— S-a terminat benzina, explică Rikki şi-şi roti privirea, în speranţa c-ar fi văzut vreo fâşie de uscat.

Şi, într-adevăr… Nu foarte departe, se vedea o insulă. Părea acoperită de o pădure deasă, iar undeva, în mijlocul ei, se vedea un vârf conic, ca de vulcan, învăluit de nori albi şi pufoşi.

— Vâslim pân-acolo? Întrebă Rikki cu jumătate de gură. Fetele făcură ochii mari nevenindu-le a crede.

— Spre Insula Malo? Termină cu prostiile! Zise Emma cu năduf.

„Sigur că da! Numai Rikki putea să debiteze o asemenea prostie”, se gândi ea.

Rikki privi uimită spre Emma, când Cleo se hotărî să explice:

— Nimeni nu se aventurează într-acolo! Apele sunt pline de rechini. În afară de asta, sunt recife pline de capcane, iar pădurile de mangrove sunt foarte periculoase.

Imaginaţia începuse deja să-i joace feste: îşi şi vedea prietenele înconjurata şi atacate de rechini însetaţi de sânge.

Emma o privi insistent, ştiind ce efect puteau avea afirmaţiile clocotind de panică ale prietenei sale asupra cuiva care nu o cunoştea.

Dar Rikki puse mâna pe vâsle spunând:

— Ei, se pare că nu prea avem ales!

După care îi întinse şi Emmei o vâslă. Aceasta era conştientă că nu aveau altă cale, aşa că puse mâna pe vâslă. Cleo, în schimb, se ghemui în spatele lor, înconjurându-şi umerii cu braţele: nu se ştie niciodată de ce e-n stare un rechin, aşa că-şi ţinea mâinile… Acasă.

Rikki şi Emma vâsleau cu forţă, aşa că, în scurt timp, barca intră într-un golfuleţ retras. Fetele săriră pe mal şi ancorară barca, în timp ce-şi scormoneau mintea în căutarea unei soluţii de a ajunge cât mai repede acasă. Nu se simţeau tocmai în largul lor pe această insulă. Stâncile care se înălţau deasupra lor păreau de-a dreptul ameninţătoare.

— Cum vom ajunge oare acasă? Se smiorcăi Cleo disperată, pe când în spatele ei vuiau valurile, spărgându-se de stânci.

— Bună întrebare! Zise Emma iritată, aruncându-i lui Rikki o privire rece ca gheaţa.

Îşi încrucişa înciudată mâinile pe piept şi-i răspunse tăios lui Cleo:

— Întreabă-ţi noua prietenă! Era supărată pe Cleo că plecase de la bun început la plimbare cu Rikki, cu barca. Şi mai mult o deranja faptul că ea însăşi se lăsase antrenată într-o asemenea aventură. Dar pe Rikki era de-a dreptul furioasă, pentru că rămăseseră în pană într-un asemenea loc.

— Te rog, nu da vina pe mine! Mormăi Rikki, căreia începuse deja să-i pară rău că furase bujia.

— A, nu? Dar cine, mă rog, o fi de vina pentru tot ce s-a-ntâmplat? Izbucni Emma. Cine-a plecat în larg cu chestia asta?

Rikki îşi muşcă buzele şi se uită după Emma, care se dusese să-şi ia geanta din barcă. Cleo nu scotea nici o vorbă. Nu-i plăceau certurile.

— Ar trebui să-mi mulţumiţi că am mobilul la mine, continuă Emma, de data asta cu un zâmbet triumfător luminându-i faţa.

Fugi pe plajă cu telefonul în mână, ca să găsească un loc cu semnal bun.

Cleo zâmbi pentru prima oară de când avuseseră ghinionul să rămână fără benzină. Acum era sigură că vor fi salvate! Se apropie de Rikki, încercând s-o împace.

— Emma e mereu pregătită, orice s-ar întâmpla, zise ea.

Emma era o prietenă minunată, iar Rikki trebuia să recunoască asta.

— Mă bucur pentru ea, răspunse Rikki, pe un ton sarcastic. Îi pierise orice chef de a mai fi drăguţă cu prietena lui Cleo.

Emma îi întoarse lui Rikki o privire ucigătoare.

— N-am semnal aici, jos, zise ea necăjită. Va trebui să ne cocoţăm un pic, altfel n-avem nici o şansă.

În clipa următoare, se şi ridicase şi se îndepărta de plajă, iar Cleo o urmă ca un căţeluş. În schimb, Rikki nu se clinti din loc. Nu-i convenea câtuşi de puţin că Emma preluase iniţiativa şi dădea instrucţiuni care, culmea, erau şi urmate fără comentarii. Pentru Cleo, părea că lucrurile aşa se desfăşurau în mod obişnuit. „Oare Emma chiar se aşteaptă să fug şi eu după ea?” se întrebă Rikki. Pe de altă parte, în mod evident, Emma avea dreptate – singura lor şansă era să ajungă la o înălţime cât mai mare, ca să aibă semnal. Oftă nemulţumită, dar le urmă şi ea pe fete. Împreună se căţărară pe stâncile de deasupra plajei, îşi croiră drum prin

ierburile înalte, îndreptându-se spre mijlocul insulei. La un moment dat, ajunseră la un pârâiaş şi-i urmară cursul prin vegetaţia deasă.

„Parc-am fi într-o altă lume”, se gândi Emma. O ceaţă fină plutea deasupra apei iar pădurea era frământată de zgomote ciudate. Copacii erau atât de deşi, încât razele soarelui pătrundeau doar pe alocuri dând apei o strălucire misterioasă.

Pe unele porţiuni, apa era atât de liniştită, încât copacii se oglindeau în ea ca într-o lume paralelă. Doar când şi când, un peştişor sau o broscuţă tulbura suprafaţa de cristal a apei. Cortina de mangrove îngreuna şi mai mult înaintarea fetelor, iar deasupra lor zburau păsări exotice atât de aproape, încât aproape că le simţeau fâlfâitul aripilor.

Lui Rikki îi trecu la un moment dat prin minte că, într-un asemenea desiş ar putea mişuna nestingherite specii otrăvitoare de şerpi şi păianjeni. Dar nu dădu glas temerilor.

„Cleo n-o să mai facă nici un pas, dacă aude aşa ceva!”

După ce mărşăluiră vreo jumătate de oră prin jungla deasă, Rikki o întrebă pe Emma:

— Auzi, ai cumva cea mai mică idee încotro ne îndreptăm?

Emma îşi muşcă buzele – evident că n-avea habar nici unde se aflau şi nici încotro se îndreptau. Ţinea la Cleo, aşa că, nevrând s-o sperie şi mai tare, nu voia să pară derutată sau să-şi arate în vreun fel teama. Se obişnuise să pară întotdeauna foarte sigură pe ea în faţa prietenei sale, astfel încât aceasta să se poată bizui întotdeauna pe ea. Acum însă venise fata asta, care o punea într-o cu totul altă lumină – era destul de ciudat.

Pur şi simplu, urcăm. Încă nu am semnal, răspunse ea după o vreme. Se uita în jur încercând să se încurajeze singură: trebuia să aibă semnal la un moment dat! Trebuia să existe pe insula aceea un loc din care să poată lua legătura cu cei de-acasă. „Sper doar să găsim locul acela înainte să se-ntunece”, se gândi ea îngrijorată.

Capitolul 5

După o oră, fetele încă se mai luptau să iasă din desişul întunecat.

— Pur şi simplu, nu am semnal, oftă Emma şi se întoarse pe călcâie spre Cleo şi Rikki.

— Poate că nici n-o să ai pe insula asta, observă Cleo, care se ţinea strâns de nişte crengi ca să nu-şi piardă echilibrul. Iar în gând continuă disperată: „Şi-atunci, ce ne facem? Ce se întâmplă cu noi dacă nu putem comunica? Ce-o să se aleagă de noi dacă nu ne găseşte nimeni?” „Cleo e simpatică”, se gândi Rikki, „dar chiar trebuie să exagereze de fiecare dată? Nu-i e nimănui de folos dacă intrăm în panică”. Evident, Rikki ştia în sinea ei că noua ei prietenă avea motive bine întemeiate să gândească astfel. Insula era înspăimântătoare şi periculoasă. Niciuna dintre ele nu cunoştea zona. Şi totuşi, Rikki era convinsă că, în trei, vor găsi o soluţie de a se întoarce acasă. Aşa că n-avea nici un rost să tremure la cel mai mic zgomot. Cleo era speriată de nişte chestii care probabil nu se vor întâmpla niciodată. Rikki se uită la Cleo şi nu-şi putu stăpâni zâmbetul. „Are un ritm în ea, de parc-ar vrea să fugă de propria frică!” Aşa că începu să facă glume, ca să se destindă:

— Mi-e teamă că va trebui să tragem la sorţi, ca să vedem care dintre noi va fi mâncată prima.

Fetele se opriră. Faţa lui Cleo era crispată.

— Astea nu-s glume, clar? Răbufni dintr-odată Emma.

O cunoştea prea bine pe Cleo şi ştia ce imaginaţie bogată are. „N-avem nevoie, în situaţia noastră, de o Cleo isterică”. Se gândi ea furioasă.

— A fost doar o glumă! Voiam doar să vă văd un pic mai relaxate, încercă Rikki să se scuze.

— Nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile, se smiorcăi Cleo. În mintea ei deja se vedea înconjurată de canibali care veneau din junglă ascuţindu-şi cuţitele, gata să tranşeze carne de om, cu oalele pregătite să fiarbă în faţa colibelor.

— Terminaţi! Porunci Emma. „Cu cât plecăm mai repede de pe insula asta şi scăpăm de Rikki, cu atât mai bine”, îi trecu prin minte.

Începuse să apună soarele, umbrele se lungeau tot mai mult pe pământ. Cele trei fete urcau mai departe muntele de pe insulă. Deja le dureau cumplit picioarele şi braţele. Până şi Emma începuse să se teamă. N-avea nici cel mai mic chef să-şi petreacă noaptea într-un asemenea loc. Cine ştie ce fiare sălăşluiau în sălbăticia asta? Apoi, n-aveau nici o haină mai groasă la ele şi aveau să sufere de frig. Şi când te gândeşti că părinţii o avertizaseră tocmai în legătură cu insula asta! „Nu te apropia de Insula Mako”, parcă-i răsunau în minte cuvintele lor. „E periculos! Circulă tot felul de poveşti de groază despre locul ăla.” Şi acum – culmea!

— Se afla exact aici: în mijlocul insulei interzise!

„E numai vina lui Rikki”, se gândi ea. „Mama şi tata o să-nnebunească, dacă le povestesc când ajung acasă pe unde am umblat!” Emma încercă să alunge gândul că… Poate nu va mai ajunge niciodată acasă.

În schimb, Rikki era fascinată de privelişte şi încerca să înregistreze cu privirea fiecare detaliu. Nu-nţelegea de ce Emma şi Cleo erau atât de speriate. Sigur, era puţin… Altfel, acum că începea să se întunece, dar era cu adevărat palpitant!

„Ce bine-ar fi dacă fetele-astea s-ar mai relaxa şi ele puţin!”

Emma înainta cu paşi mari, iar Cleo se chinuia să se ţină după ea. Era cam agitată, dar încerca să se calmeze la gândul că cea mai bună prietenă îi era alături. Emma ştia întotdeauna să se descurce.

Cleo era recunoscătoare că avea o prietenă atât de hotărâtă şi de sigură pe ea, îşi întoarse privirea către Rikki. „Trebuie să recunoască şi ea: Emma este cu adevărat specială”. Tocmai în clipa asta, Cleo se-mpiedică de o rădăcină şi scoase un chiot. „La naiba”, îşi zise speriată, „trebuie să fiu mai atentă pe unde calc!”

În sfârşit, ajunseră la un luminiş, înconjurat de o mulţime de fragmente de stâncă. Emma se cocoţă prima. Cleo o urmă nesigură, iar Rikki încheie plutonul. Dintr-odată, Emma rămase ţintuită locului, privind uluită în jos. La picioarele lor se căsca un hău, prin care curgea un pârâu. „Asta mai lipsea!” îşi dădu seama Emma. Singurul drum către luminiş trecea prin… Prăpastie. Şi nu exista nici o cale de acces: nici o pasarelă, nici un pod!

— Fiţi atente! Aveţi grijă pe unde călcaţi! Le avertiză ea pe Cleo şi Rikki.

Telefonul se încăpăţâna să nu recepţioneze semnalul. Trebuia să ajungă mai sus! N-aveau încotro, Emma măsură din priviri prăpastia. Îşi alese un loc în care deschiderea era mai mică, se concentră, îşi luă elan şi… Parcă zbură dincolo!

Cleo admiră în sinea ei săritura prietenei sale, după care privi în hău, Distanţa dintre cele două stânci era enormă! Înghiţi în sec şi se dădu câţiva paşi înapoi. Rikki se apropie de buza prăpastiei şi se uită rândul ei, în jos. Fusese cu adevărat o săritură remarcabilă.

„Dac-a putut Emma, o să reuşesc şi eu”, îşi zise şi se avântă în săritură. Răsuflă uşurată, văzându-se vie şi nevătămată pe partea cealaltă a hăului. Mai rămânea doar Cleo.

— N-o să reuşesc niciodată… Se smiorcăi ea, clătinând din cap, E mult prea alunecos. Trebuie să existe o altă cale.

De data asta, Emma clătină şi ea din cap – cercetase deja împrejurimile: exista nici o altă cale: săritura peste hău era singura soluţie pentru a-şi continua drumul. Cleo nici nu voia să audă de ceva. Se învârtea disperată, căutând o altă cale. Se apropie cu grijă de marginea prăpastiei, dar tocmai atunci pământul alunecă şi-i de sub picioare. Cleo îşi pierdu echilibrul, încercă să se agaţe de ceva, dar era prea târziu, într-o clipită, alunecă şi fu înghiţită de hău, sub privirile îngrozite ale prietenelor sale.

— Cleo! Urlă Emma, Nici un răspuns, Ambele fete săriră înapoi. Nu se vedea nimic, decât o gaură neagră în stânca

de lângă pârâu. Arăta ca un tunel întunecat. Nu se putea recunoaşte nici o formă. Şi nici urmă de Cleo.

— Cleo! Strigă din nou Emma, care intrase deja în panică, „De ce nu răspunde? Vreau să ştiu! Ce face? Trăieşte?” Nu se auzea decât clipocitul calm al apei.

— Cleo! Strigă şi Rikki. Doar ecoul din tunel se-ntoarse ca răspuns – nimic altceva! Săracele fete zbierau disperate după Cleo. Singurul răspuns: fâlfâitul unui stol de păsări care-şi luaseră zborul, deranjate de agitaţia din jur. Cleo dispăruse.

Capitolul 6

Cleo încerca din răsputeri să respire. Zăcea culcată în adâncul tunelului şi încerca să-şi revină. „Am căzut direct prin gaura din stâncă”, se gândi speriată.

Într-o clipă alunecase şi făcuse câteva tumbe de-a lungul tunelului. Se lovise destul de rău. O durea fiecare părticică a corpului. Îşi ferfeniţise hainele de pereţii stâncilor. După aceea, se zdrobise de solul nisipos şi respiraţia i se oprise. Suspinând de durere, Cleo încercă să se ridice. Glezna o durea foarte rău. „Sigur mi-am scrântit piciorul”, se gândi copleşită. Încetul cu încetul, ochii i se obişnuiau cu întunericul. Cleo se uită în jur cu atenţie: nimic, în afară de stânci negre şi strălucitoare. Se găsea într-o peşteră mică şi rotundă, doar un strop de lumină pătrunzând prin tunel până la ea. „Ce coşmar! Am ştiut de la bun început că este o greşeală să ne aventurăm pe insula asta cumplită!” Mirosea a umezeală şi a mucegai, chiar dacă nisipul părea uscat. Cleo îşi scutură hainele de praf. Icni de durere când îşi pipăi corpul lovit. Deodată îşi auzi prietenele, care o strigau:

— Cleo!

Emma îşi ieşise din minţi de grijă.

— Sunt OK, mormăi Cleo, sunt bine… În sfârşit, vocea stinsă a lui Cleo ajunse la Emma şi Rikki. Cele două fete răsuflară uşurate. Parcă se mai calmaseră deja un pic.

„E bine”, se gândi Emma, „acum vom găsi cu siguranţă o cale de a scăpa de aici. Trebuie s-o scoatem din peşteră.”

— Crezi că poţi să te urci înapoi? Îi strigă ea prietenei sale.

— Nu, imposibil, răspunse Cleo promptă.

Clătină din cap, chiar dacă celelalte n-o puteau vedea. „N-am de ce să mă ţin”. Gândi ea, „pereţii tunelului sunt prea alunecoşi. N-o să mai ies în veci de-aici!”

— Eşti sigură? O întrebă Emma. Ştia că, în situaţii dificile, Cleo se dădea uşor bătută.

— Hai încearcă măcar! Emma îşi dorea atât de mult să-şi vadă prietena în siguranţă, lângă ea!

Cleo îşi roti privirea, căutând o soluţie. Se strădui să se ridice, dar glezna o durea prea tare.

— Nu pot să mă caţăr înapoi, zise ea. Nici o şansă, e mult prea abrupt, adăugă, parcă pentru sine, ca o scuză. Emma îşi dădu seama că prietena ei nu va găsi niciodată singură o cale de a ieşi din tunel.

„Nu există decât o soluţie”, îşi zise ea.

— Mă duc după ea, îi spuse lui Rikki. Pentru o clipă, Rikki rămase fără grai. Nu-i venea să-şi creadă urechilor. „Cum ar putea cineva să se arunce cu bună voi în tunel?” îi trecu prin minte. „Trebuie să existe o altă cale. Trebuie s-o convingem pe Cleo să urce.”

Emma se îndreptă spre tunel şi se uită insistent în jos. Ştia ce are ce făcut, dar gaura aia neagră nu era deloc îmbietoare. „Cleo are nevoie de ajutorul meu”, se îmbărbăta ea. „Nu pot s-o las singură. O să intre în panică.”

— Eşti nebună! Îngăimă Rikki. N-are nici un sens…

Emma sări. Cu un strigăt prelung dispăru în întunericul tunelului.

„E într-adevăr nebună!” se gândi Rikki.

Pentru o clipă, singura rază de lumină din tunel dispăru, iar Emma alunecă în jos, ca pe un tobogan. Cleo se retrase un pic, când Emma se prăvăli chiar lângă ea, în nisip.

Acum, erau amândouă prinse în capcană. Emma se uita uimită în jurul ei. Contempla stâncile, care formau pereţii peşterii. „Ce loc ciudat!” Formele perfecte te duceau cu gândul la ceva creat de mâna omului.

Locul acesta nu părea să fie o creaţie a naturii. Dar cine să se fi aventurat pe insulă? Şi doar ca să sape o peşteră în stânca asta, care nu folosea la nimic! Cleo îşi urmărea prietena cu interes. „Cu siguranţă, Emma ştie ce-avem de făcut”, se gândi ea, fericită că nu mai era singură. În cele din urmă, Emma reveni cu picioarele pe pământ.

— Eşti bine? Cum te simţi? Întrebă ea.

— Mă doare puţin piciorul, răspunse Cleo, încercând să se stăpânească.

Emma îi examina piciorul. Nu părea a fi rupt. I-l palpă cu atenţie şi zâmbi.

— Sigur e doar o entorsă, încercă ea să-şi liniştească prietena. Putem să…

Emma se opri.

Deasupra lor se auziră un huruit îngrozitor şi Rikki ţipând. Deodată, ca o rachetă, Rikki se năpusti şi ea prin tunel.

— Uaauu! Izbucni ea, când apucă să se uite în jur.

— Ce cauţi aici? Chiar toate merg azi cu fundu-n sus?

— Păi… Tu ai fost exemplul meu! Încercă Rikki să se scuze. Nu voia să fie omisă de la această acţiune de salvare.

— Da, şi tu ar fi trebuit să stai acolo, sus, ca să ne arunci o frânghie sau ceva asemănător! Se enervă Emma.

— Da' ce, crezi că eu pot să-ţi citesc gândurile? Strigă Rikki enervată. Şi de unde naiba să fac eu rost de o frânghie?

„Nu cred că e cel mai bun moment pentru o ceartă”, se gândi Cleo. „în afară de asta, mă doare cumplit piciorul.”

— N-ar trebui, mai bine, să ne gândim cum putem ieşi de-aici? Le sugeră ea celor două fete.

„Sper că termină odată cu cearta.” Emma şi Rikki se opriră, uitându-se una la alta. Nu puteau decât să recunoască:

Cleo chiar avea dreptate.

— Aşa e, spuseră amândouă într-un glas.

Cele trei fete se ridicară, ca să inspecteze zona. Chiar şi durerea de gleznă a lui Cleo parcă mai cedase, într-atât se

concentra fata să găsească o cale de scăpare. Era însă prea întuneric ca ele să poată vedea vreo ieşire. Se zărea doar lumina ce pătrundea în tunel.

„Cum ar putea cineva să ne găsească tocmai aici? Noi am ajuns la acest tunel din întâmplare, iar de sus nu se vede nimic. Suntem ca într-o capcană!”

După-amiaza era pe sfârşite şi începuse fluxul. Mica ambarcaţiune fu luată de valuri. Fetele aveau însă alte griji. Nu se gândeau nicidecum la Zodiacul lui Zane. Căutau în continuare un ajutor cât de mic ca să iasă din peşteră.

— Pur şi simplu, nu există nici o ieşire! Se smiorcăi Cleo. „O să rămânem aici, captive, pentru tot restul vieţii”, adăugă ea în gând.

— Hai să încercăm pe-aici! Îi răspunse Emma, care se afla în cel mai întunecat colţ ai peşterii, singurul loc pe care încă nu-l inspectaseră.

Dar şi acesta părea închis. Cleo o urmă pe Emma în întuneric, fără să-şi facă speranţe prea mari. Imaginaţia ei o luase din nou razna. Avea în faţa ochilor scheletele a trei fete îmbrăţişate.

Deodată, un strigăt de triumf al Emmei o trezi şi pe Cleo la realitate. Aceasta găsise o crăpătură în peretele peşterii. Cu atenţie, se strecură înăuntru iar Rikki şi Cleo o urmară.

Capitolul 7

O lumină slabă spărgea întunericul. Emma răsuflă uşurată. „Dacă se vede o lumină, înseamnă că drumul duce afară din peşteră”, se gândi ea şi mări pasul. Trebuia să găsească ieşirea înainte de lăsarea întunericului. Fără acea rază de lumină, nu avea nici o şansă.

Emma se caţără pe treptele de stâncă şi încercă s-o liniştească pe Cleo, adresându-i cuvinte blânde. Ecoul vocii ei se lovea de pereţi. Noul tunel în care păşiseră părea de asemenea a fi făcut de mâna omului. Treptele erau mult prea uniforme.

Rikki era entuziasmată. „Ce aventură grozavă!” îşi zise ea. „în plus, se pare că mergem în direcţia corectă, adică în

sus. Peste câteva minute, cărarea se lărgi iar fetele ajunseră într-o altă grotă. Emma îşi trase sufletul, pentru că urcaseră destul de repede. În spatele ei, Cleo căscă nişte ochi mari. Rikki încerca şi ea să vadă ceva, peste umerii celor două prietene.

Ochii îi străluceau de uimire, iar un zâmbet îi lumină faţa.

Se aflau pe un colţ de stâncă, deasupra unui ochi de apă azurie, ce sclipea în faţa lor, iar pereţii de stâncă ai grotei străluceau în lumina albă.

Emma, Cleo şi Rikki se uitară în sus. Tavanul grotei era foarte înalt şi avea o deschizătură rotundă. Pe cerul întunecat al nopţii se vedeau deja sute de stele a căror lumină se reflecta în apă, prin deschizătura din tavan.

Peştera avea o înfăţişare de basm.

Uluite, fetele priveau în jur. Era, cu siguranţă, cel mai frumos loc pe care îl văzuseră vreodată. Părea să fie de pe altă lume. Un loc a cărui existenţă trebuia ascunsă, tocmai pentru a-l păstra neîntinat.

Un secret perfect între prietene. Rikki, care doar rareori rămânea fără cuvinte, se trezi prima din uimire:

— Uaauu! Ăsta pare a fi… Conul vulcanului.

Se mai roti o dată, privind atentă în sus.

— Ăăă… Sper că n-o să erupă, nu? Întrebă Cleo, agitată.

Emma era ca hipnotizată de lumina strălucitoare din apă. Cuvintele lui Cleo o aduseră însă rapid cu picioarele pe pământ.

Se întoarse zâmbind către prietena ei:

— N-a mai erupt de douăzeci de mii de ani – nu cred că e cazul să ne facem griji tocmai acum, răspunse ea.

Dintr-odată, Emma descoperi ceva foarte interesant, într-un colţ îndepărtat al grotei. Se apropie de apă.

— La uitaţi-vă aici! Sunt urmele mareei! Asta înseamnă că oglinda apei se ridică şi coboară periodic. Vocea ei era gravă şi sacadată.

— Aşa, şi? Întrebă Rikki. Ce importanţă are asta pentru noi?

„Cum de ştie fata asta mereu tot ce nu ştiu eu?” îi trecu prin minte.

— Asta înseamnă, explică Emma, în timp ce se descălţa şi-şi scotea puloverul că grota trebuie să comunice cu marea. Poate că asta e scăparea noastră!

Se ridică, îşi mai privi o dată prietenele şi, fără un cuvânt, sări în apa limpede, dispărând în adânc.

Rikki şi Cleo căzură în genunchi la mal uitându-se după ea, fără să-şi creadă ochilor. Dar Emma dispăruse. Pe Cleo nu o mira comportamentul Emmei. Întotdeauna, prietena ei era cea care prelua iniţiativa. Rikki, în schimb, era fascinată: această fată îi impunea respect.

„Cu siguranţă nu e uşor să te scufunzi în apa rece. Emma nici nu ştie ce-o aşteaptă în adâncuri.”

Chiar dacă Emma era o înotătoare încercată, Rikki considera gestul ei mai mult decât curajos.

Pe de altă parte, Cleo simţea mai degrabă spaimă decât admiraţie. Emma dispăruse. Nu ştia ce să creadă despre Rikki, iar ea se simţea din nou singură, captivă într-o peşteră, chiar dacă aceasta era minunată.

— Chestia asta nu-mi place deloc! Zise ea perpelindu-se.

Minutele treceau, iar fiecare clipă părea o veşnicie. Se uitau înfricoşate spre suprafaţa piscinei naturale şi aşteptau ca Emma să se întoarcă. Cleo stătea chircită pe marginea grotei şi număra minutele. „Slavă Domnului că pot să văd măcar cerul!” gândi ea. „Aşa nu mai am impresia că sunt captivă sub pământ.” Bătea darabana cu degetele pe genunchi şi-şi mişca inconştient picioarele. „Dacă nu mă mişc, simt că înnebunesc!” Rikki părea ceva mai relaxată decât Cleo. Îşi încolăcise braţele în jurul genunchilor şi stătea ghemuită pe marginea apei. Se uita tot timpul la ceas. „Dacă Emma nu se întoarce în două minute, mă duc după ea”, îşi zise, amintindu-şi de povestea lui Cleo despre rechinii din jurul Insulei. „Dar mai bine să nu mă gândesc la asta!”

Lui Cleo, liniştea i se părea insuportabilă, aşa că începu să-şi strige prietena:

— Emma! Emma!

Ecoul răsuna cumplit în grotă, enervând-o la culme pe Rikki.

— Potoleşte-te odată! Îi porunci Rikki lui Cleo. Mai las-o un pic!

Dintr-odată, apa clipoci şi faţa Emmei apăru din adâncuri.

„Exact ca azi-dimineaţă, la piscină”, se gândi Cleo, amintindu-şi de antrenamentul de dimineaţă al prietenei sale. „Azi-dimineaţă! Doamne, cât timp a trecut de-atunci! Parcă s-a scurs o veşnicie!”

Emma inspiră adânc şi zâmbi.

— Am avut dreptate! Le spuse ea. Avem nevoie cam de douăzeci de secunde pentru a ajunge înot la capătul tunelului. Mergem tot înainte. Vom reuşi toate trei fără probleme!

Părea foarte convinsă. Impresionată, Rikki se descălţă. Lui Cleo nu-i venea să creadă. „Cum adică? Doar nu-şi imaginează Emma că eu aş putea să înot prin tunelul ăsta! A Înnebunit cu totul?!”

— Adică să mă scufund aici? Întrebă ea îngrozită, arătând spre apă. Exclus!

Emma urmări expresia feţei lui Cleo – înspăimântată şi, în acelaşi timp, încăpăţânată. „O, nu!” se gândi ea. „O să dureze o veşnicie s-o convingem şi nu avem atâta timp la dispoziţie.”

Dar, înainte să-i treacă prin minte argumente convingătoare, o văzu pe Rikki cum se întoarce spre Cleo, cu o atitudine ce nu accepta refuz.

— Hai, Cleo! Îi spuse ea. Nu avem altă soluţie. Nu există altă cale de ieşire, O să reuşeşti!

— Nu pot! Răspunse Cleo speriată. Şi… Şi. Nici nu ştiu să înot!

O deranja să recunoască acest lucru în faţa lui Rikki. „Sper ca Emma şi Rikki să înţeleagă că nu-mi pot cere una ca

asta. Nu pot să stau nici două secunde sub apă, darămite douăzeci! N-au decât să plece fără mine!”

Deasupra muntelui, luna se ridica încet şi lumina cerul, dar şi cel mai înalt vârf al insulei. Se afla aproape deasupra grotei în care fetele erau prinse ca într-o capcană. O ceaţă ciudată învălui vârful vulcanului. Luna părea deosebit de luminoasă. Era ca de diamant. În zonă nu exista lumină electrică sau vreun semn de civilizaţie.

Valurile tuciurii se spărgeau de mal Totul părea să aştepte momentul potrivit iar acela n-avea să-ntârzie.

Capitolul 8

Rikki reuşi, în cele din urmă, s-o convingă pe Cleo să se descalţe şi să-şi scoată şosetele. Fetele îşi legară încălţămintea în jurul gâtului, iar Rikki coborî prima către Emma. Trase adânc aer în piept. Apa era destul de rece, iar îmbrăcămintea udă o deranja. Zâmbi şi înotă către Emma.

Venise rândul lui Cleo. Stătea pe mal, cu picioarele în apă. Rikki şi Emma încercau s-o îmbărbăteze, dar Cleo parcă era de gheaţă. Rămase pe margine şi-şi îmbrăţişă genunchii.

— Nu-ţi fie teamă, o să reuşeşti, îi zise Emma, zâmbindu-i celei mai bune prietene.

— De unde ştii? Întrebă Cleo. „Emma habar n-are cum mă simt”, îşi zise ea. „Ea înoată ca un peşte, de când era mică. Îi veniră în minte douăzeci de lucruri care s-ar fi putut întâmpla sub apă, şi fiecare o îngrozea mai tare decât orice altceva.

Rikki înotă şi ea spre Cleo, la marginea grotei, şi se uită în ochii ei.

— Ascult-o pe Emma, Cleo! Îi spuse ea. N-avem altă şansă. Altfel, rămânem blocate aici pentru totdeauna!

Cleo se uită în jur. Se gândea familia ei, la sora ei mai mică. Cum ar fi fost să n-o mai vadă niciodată? Acesta era cel mai bun imbold! „Trebuie să înot prin tunel chiar dacă-mi e greu”, se gândi ea. „Trebuie să mă întorc acasă!” Tremurând se aplecă în faţă. Rikki îi dădu mâna.

O clipă mai târziu, Cleo alunecă sub apă şi dispăru în adânc. Fără să ezite, Rikki se scufundă după ea şi o trase la suprafaţă. Fetele formară un cerc, pentru a se susţine reciproc. Se ţineau strâns de mâini. Încet şi cu calm, Emma îi explică lui Cleo ce are de făcut. Toate trei se găseau exact în dreptul spărturii din tavanul grotei, prin care se vedea cerul înstelat deasupra lor. Cleo îşi dădu seama că în apă nu era chiar atât de rău cum îşi imaginase. „Ba e chiar plăcut”, se gândi ea. „Chiar dacă mi-e încă frică.”

Rikki şi Emma încercară totul ca s-o ajute pe Cleo, care se concentra să rămână cumva la suprafaţă, fără să intre în panică. Niciuna dintre fete nu observă că, între timp, luna plină ajunsese chiar deasupra lor, luminând prin spărtura din tavanul grotei, Pereţii strălucitori ai peşterii erau ca o ramă pentru un tablou feeric, în centrul căruia era luna plină. Dintr-odată, o rază de lună pătrunse în grotă, şi aceasta fu scăldată într-o lumină orbitoare. Apa începu să clocotească în jurul fetelor.

Speriate, cele trei prietene se strânseră una într-alta, fără a putea scoate măcar un sunet şi fără a se putea clinti din loc. Se aflau în mijlocul unei coloane de raze, iar apa înspumată, albă, fierbea în jurul lor.

Bule strălucitoare urcau la suprafaţa apei şi în fiecare se reflecta lumina lunii. Îşi luau zborul şi se ridicau deasupra capetelor fetelor, tot mai sus, de parcă luna le-ar fi putut controla, şi în cele din urmă atingeau tavanul. Lumina lunii era atât de puternică încât fetele nu-şi puteau da seama ce se întâmpla cu ele. Pur şi simplu, păreau să dispară într-o ceaţă argintie, strălucitoare. Emma, Rikki şi Cleo se simţeau de parcă se aflau la bordul unei nave spaţiale, în zbor prin Calea Lactee. Bulele de apă străluceau ca stelele, iar totul în jur era lumină. Aveau impresia că pereţii grotei dispăruseră ca prin minune. Nu mai exista decât lumina şi cele trei fete.

Câteva clipe mai târziu, lumina păli şi dispăru cu totul. Într-un final, apa se linişti.

— Uaauu! Zise Cleo, care părea să fi uitat o clipă de teama ei faţă de apă.

— Ciudat! Zise şi Emma, încruntându-se uşor.

Rikki urmărea în continuare apa, fără să scoată un sunet. „Aşa ceva n-am văzut în viaţa mea”, gândi ea. „Ce-o fi fost asta?”

Fetele simţeau că se întâmplase ceva neobişnuit. Se ţineau strâns una de alta, fiecare bucurându-se de prezenţa prietenelor. Fără să scoată un cuvânt, fiecare ştia în sinea ei că trebuia să vorbească despre ceea ce se întâmplase, pentru a înţelege. Dar, pentru moment, nu aveau timp pentru asta. Trebuia să se concentreze asupra ieşirii din grotă.

— OK! Acum, adună-te! O îmboldi Emma pe Cleo. Inspiră adânc!

În mod surprinzător, dintr-odată, Cleo nu mai avea pic de teamă de apă. Emma le zâmbi încurajator celor două fete. Inspiră adânc şi se scufundă în tunelul pe care-l descoperise cu puţin timp înainte. Sigură pe ea, înotă lăsând în urmă stâncile acoperite de scoici, plantele de apă uriaşe şi algele groase, care păreau să se întindă după ea.

Tunelul era mai lung decât le spusese fetelor, şi totuşi era convinsă că Rikki şi Cleo vor reuşi să înoate până afară. Nu voise s-o înspăimânte pe Cleo mai mult decât era nevoie. Îşi încordă puternic picioarele şi, în curând, depăşi peisajul cu peşteri subacvatice. Apoi ajunse la suprafaţă.

În grotă, Rikki o îmbărbăta pe Cleo cu un zâmbet, după care numărară până la trei, inspirară adânc şi porniră pe urmele Emmei.

Cleo şi Rikki înotau una lângă cealaltă, ţinându-se de mână. Rikki îi arăta lui Cleo cum să-şi mişte braţele şi picioarele. „Nici nu e chiar atât de greu să înoţi”, se gândi Cleo, surprinsă. „Înainte mi se părea imposibil, oricât m-aş fi străduit!”

Fetele pătrunseră prin crăpătura din stâncă în tunelul îngust.

Cleo se străduia din răsputeri să nu intre în panică de câte ori plantele subacvatice îi atingeau braţele sau picioarele. Era atât de încordată, încât îi strângea dureros mâna lui Rikki.

În fine, părăsiră tunelul şi porniră în sus. Erau la capătul puterilor. Rikki şi Cleo ieşiră la suprafaţă chiar lângă Emma.

Toate trei gâfâiau şi tuşeau. Cleo încerca să respire cât mai adânc.

— Au fost mai mult de douăzeci de secunde! Se plânse ea, imediat ce-şi potoli respiraţia.

— Calmează-te! Îi zise Rikki. Doar am reuşit, nu? „Fata asta o să mă scoată din minţi într-o bună zi!”

— Hei, Cleo! Sunt tare mândră de tine! Zise Emma. Ştiam c-o să reuşeşti!

Cleo ar mai fi vrut să se plângă şi de alte pericole care le-ar fi putut pândi, cum ar fi rechinii, dar fu întreruptă de lumina unui reflector care lumină dintr-odată feţele celor trei fete.

Sirena unui vapor aproape că le asurzi. Îşi ţineau mâinile la ochi, când se auzi o voce la megafon:

— Atenţie! Aici Paza de coastă! Zbiera cineva către ele. Vă rugăm înotaţi spre scara din spatele ambarcaţiunii!

În faţa fetelor plutea pe valuri barca de salvare, iar lumina galbenă a reflectorului se învârtea în jurul lor.

— Haideţi! Zise Emma şi înotă spre barcă.

Rikki era chiar lângă ea. „Asta-i salvarea noastră”, se gândi ea, fericită. Cleo mai aşteptă un moment. Se uită pere umăr spre insulă, unde muntele şi pădurea erau inundate de lumina albăstruie a lunii. Câţiva nori înconjurau vârful muntelui. Era o privelişte ce-i dădea fiori.

După o ultimă privire aruncată insulei Cleo îşi urmă prietenele. „Niciodată nu m-am bucurat atât la vederea unei bărci”, îi trecu ei prin minte. Se urcă pe scară, tremurând de frică şi de frig. Emma şi Rikki erau deja învelite în pături. În scurt timp, şi Cleo se afla la căldură,

bând ceva fierbinte, alături de prietenele ei. Echipa de intervenţie le povesti ce se întâmplase.

Părinţii alertaseră autorităţile, pentru că fetele nu ajunseseră acasă. Cineva le spusese că le zărise pe mare, într-o barcă. Paza de coastă trimisese o echipă de salvare pe urmele lor. În sfârşit, le găsiseră în preajma insulei.

Pe drumul înapoi, Cleo povesti cum o păcălise Zane şi cum o salvase Rikki. Chiar şi-aşa, poliţiştii le ţinură morală fetelor despre pericolele din largul mării – dar şi despre împrumutul de bujii.

Le promiseră însă că-i vor face o vizită şi tatălui lui Zane.

Emma, Cleo şi Rikki râmjiră la auzul acestor vorbe. Acum însă, erau pur şi simplu fericite că fuseseră salvate.

Părinţii le aşteptau în port cu haine călduroase şl cu o… desagă de morală.

În sfârşit, cele trei ajunseră acasă, în paturile lor, unde dormiră buştean. Fusese o zi lungă, obositoare şi ciudată.

Capitolul 9

Dimineaţa următoare promitea o zi minunată. Soarele se înălţase pe cerul senin, fără nici un nor, şi încălzea nisipul şi marea. În ciuda aventurii din ziua precedentă, Emma se trezi devreme şi sări din pat. Ca în fiecare dimineaţă, voia să meargă pe plajă, să înoate. Antrenamentul din piscină era una, dar să înoţi în ocean – asta era adevărata libertate. Fără cronometru, fără culoare de înot, fără nici un fel de limitări. „De fapt, întotdeauna m-am simţit în mare ca acasă”, se gândi Emma, îmbrăcându-şi costumul de baie albastru, preferatul ei.

Se opri pe mal, îşi puse geanta de plajă pe jos şi întinse prosopul. Se uită visătoare la orizont. Spuma valurilor mângâia plaja.

Emma se încruntă. Spuma îi aducea aminte de întâmplarea ciudată din peşteră. Se hotărî ca, după o baie bună, s-o viziteze pe Cleo, ca să vorbească despre această aventură. Dar, până atunci, avea nevoie de câteva minute

doar pentru ea. Alergă spre mal şi se aruncă în apa sărată a mării.

„E pur şi simplu minunat!” zise Emma lăsându-se în voia simţurilor. Savura senzaţia pe care i-o lăsa apa rece pe piele. Când scoase capul din apă, soarele dimineţii îi zâmbea, oglindindu-se pe suprafaţa oceanului.

Şi tocmai în această clipă se întâmplă. Emma avu o senzaţie ciudată de la mijloc în jos, până la vârfurile picioarelor. O furnica şi o înţepa, cam ca atunci când îţi amorţesc picioarele. „Ce să fie asta?” N-am nici un cârcel şi nici nu m-a muşcat ceva, şi totuşi nu-mi simt picioarele!„ se gândi Emma speriata. „Aşa ceva n-am păţit niciodată!”

Se sucea şi se învârtea derutată, ca un începător, „Asta-i ridicol! Doar ştiu să înot, o fac de ani de zile!” Totuşi, avea senzaţia că nu-şi mai poate controla picioarele. Emma se uită în jos. Poate că o frânghie sau o plasă de pescuit i se înfăşurase în jurul picioarelor. Se uită încă o dată în apă. „Sper că nu s-a întâmplat ceva groaznic…!” Şi totuşi, ceea ce vedea acolo, jos, era de necrezut! În locul celor două picioare sănătoase, avea o coadă de peşte imensă, acoperită de solzi.

Emma scoase un ţipăt de panică. Nu putea fi decât o glumă proastă! Se uită disperată în jur: nu era nimeni care i-ar fi putut face o farsă, dar nici care ar fi putut s-o ajute. „Nu, nu e o farsă”, recunoscu ea. Simţea coada de peşte ca făcând parte din corpul ei. Putea s-o mişte şi chiar simţea mângâierea apei. Costumul de baie dispăruse şi el. În locul sutienului, Emma avea doi solzi imenşi. Încet, îşi legănă coada şi se întinse pe spate, în apă. „Sper să mă trezesc, nu poate fi decât un coşmar!”

Cam în acelaşi timp, nu departe de plajă, Cleo era acasă, în cadă. Kim, sora ci mai mică, bătea furioasă în uşa de la baie.

— Grăbeşte-te, Cleo! Nu poţi să stai o veşnicie în baie! Ţipă ea.

Cleo se holbă uluită în apă. „Punem pariu?” se gândi ea.

— Cleo! Urlă Kim. Sora ei era în baie de mai bine de-o oră. Dacă nu ieşi imediat, n-o să mai am timp să mă pregătesc şi eu! Se smiorcăi ea.

Cleo aproape că n-o auzea pe surioara ei. Se uita îngrozită la coada de peşte cu solzi aurii care-i atârna peste marginea căzii, stropind toată baia. Fata îşi legănă coada, uluită. Se sculase foarte devreme de dimineaţă, chiar dacă nu se mai putea ţine pe picioare cu o seară înainte. Căzuse în pat ca un butuc, dar acum era plină de energie. Se hotărâse să facă o baie fierbinte şi-şi turnase o jumătate de sticlă de spumant de baie în cada, după care încuiase uşa. Se băgase în cadă, gândindu-se la câteva clipe de răsfăţ, dar bucuria nu ţinuse mult. Dintr-odată, simţise nişte furnicături cumplite în picioare. „Ce se întâmplă?” se întreba mirată. Nu-şi putea crede ochilor, şi-şi atinse cu grijă coada. Când trase de un solz, simţi o durere ascuţită. „Într-adevăr, mi-a crescut o coadă”, îi trecu prin minte. Între timp apa din cadă se răcise aproape de tot, dar nu părea s-o intereseze.

— Cleo! Urlă din nou Kim, la uşă. Cleo nu se mişca. „Trebuie să fie un coşmar! Poate c-am înghiţit ieri prea multă apă de mare şi acum am halucinaţii. Da, asta trebuie să fie! Prea multă apă sărată. De-asta am eu acum impresia că m-am transformat într-un peşte uriaş…”

Din păcate, Cleo ştia cu siguranţă că nu era o halucinaţie. Coşmarul ăsta era pura realitate. Simţea pe coada de peşte până şi baloanele de săpun şi, în acelaşi timp, o auzea pe Kim urlând pe holul din fata băii.

Pentru o clipă, se gândi să ceară ajutorul părinţilor. Dar tatăl ei se pregătea să plece la serviciu. O auzea pe mama strigând-o pe Kim. Cele două voiau să meargă la cumpărături. Kim mai lovi o dată în uşa băii apoi plecă. „Şi ce să le fi zis?” se gândi Cleo. „În afară de asta, n-aş fi suportat comentariile lor despre o asemenea catastrofă. Trebuie să înţeleg eu mai întâi ce mi se întâmplă.” Scoase

dopul căzii şi simţi cum se scurge apa. Coada de peşte rămase.

Gândurile lui Cleo o luaseră razna. Cum era să meargă în halul ăsta la şcoală sau, mai rău, să-şi găsească un job, să iasă la cafenea, să dea examene sau să iasă la cumpărături? „Şi, în primul rând, cum o să ies din cadă?' se gândi ea. Fereastra de la baie era deschisă, iar aerul cald al dimineţii mângâia corpul lui Cleo. Încetul cu încetul, pielea i se uscă şi, la fel, şi solzii. Îi plăcea senzaţia. Respiră adânc. „Ce-ar zice Emma acum?

Probabil că mi-ar spune să stau calmă şi să mă gândesc." Cleo încercă să se mişte, dar nu făcu decât să bată din coadă pe marginea căzii.

„Aşa o să fac", îşi zise ea, „o să vorbesc cu Emma. Ea sigur ştie ce trebuie să fac". Doar gândul la prietena ei o linişti puţin pe Cleo. Trebuia să ajungă la telefon…

Nu departe de casa lui Cleo, Rikki se plimba într-un parc din apropierea portului.

„Oare o fi prea devreme să trec pe la Cleo?" se întrebă ea.

După o noapte plină de coşmaruri Rikki se trezise devreme. Visase lumini misterioase şi grote subacvatice, aşa că de dimineaţă, sărise din pat şi încercase să-şi adune gândurile într-o plimbare.

Voia neapărat să discute cu noile ei prietene despre întâmplările din ziua precedentă. Mai ales despre ceea ce se întâmplase în grotă. „Poate le conving pe Emma şi pe Cleo să mai mergem o dată pe insulă. Cu siguranţă există acolo o mulţime de lucruri interesante de explorat. De fapt, nici nu mal e chiar atât de periculos, pentru că acum ştim calea de ieşire. Trebuie doar să mergem cu o barcă până pe insulă şi apoi să ajungem la grotă. Emma sigur o să vrea. Trebuie doar s-o incit puţin."

Se uită la ambarcaţiunile din port şi zâmbi, gândindu-se la cele întâmplate cu o seară în urmă. Paza de coastă ajunsese la timp. Poate că barca lui Zane era încă ancorată pe insulă, dacă n-o smulsese fluxul.

„Şi-o merită!” rânji ea. Rikki se uită în jur, căutând din priviri stropitoarea pentru gazon. Nu avea chef să se ude, dar aceasta era acoperită şi o zări abia când era prea târziu. Un jet de apă rece o udă din cap până-n picioare. În câteva secunde, era Ciuciulete. Enervată, îşi şterse apa de pe braţe şi-şi pipăi hainele murate. Şi, dintr-odată, se întâmplă!

Picioarele, nu, tot corpul o furnica. Avea impresia c-o năpădesc mii de insecte. Mici bule strălucitoare, ca cele din peşteră, i se adunau pe piele. Pentru o clipă, avu impresia că este făcută din apă! „Nu-mi mai pot mişca picioarele! Ce mi se întâmplă?” Apoi îşi pierdu echilibrul şi căzu în iarbă. Stropitoarea automată se oprise. Rikki încercă să se ridice, dar nu-şi putea controla decât partea de sus a corpului. Picioarele n-o ascultau. Nu şi le putea mişca. Speriată, se uită peste umăr ca să vadă ce i se întâmplase. Făcu ochii mari şi i se opri răsuflarea: în locul picioarelor, avea o coadă de peşte uriaşă, acoperită de solzi.

Capitolul 10

După conversaţii telefonice disperate, Emma şi Rikki se aflau deja pe drum, spre casa lui Cleo. Aveau de vorbit neapărat.

Cleo locuia într-o casă drăguţă, în apropierea apei, înconjurată de palmieri, dar Rikki nu putea pierde nici o clipă admirând priveliştea – de-abia aştepta să discute cu celelalte două prietene despre experienţa asta atât de neobişnuită. Imediat, apăru şi Emma. Cleo îi deschise repede uşa şi, ca la un semn, începură să vorbească toate, gesticulând agitat:

— Era de culoarea bronzului şi acoperită de solzi! Le povesti Cleo prietenelor, cu o figură disperată.

Emma se îndreptă spre sufragerie. Rikki şi Cleo o urmară.

— În clipa în care-am atins apa, zise Emma, fără s-o asculte pe Cleo cu prea multă atenţie.

Rikki clocotea şi ea:

— Pentru o secundă, parcă am fost făcută din apă, povesti ea, dând din mâini agitată. Eram cu adevărat transparentă!

Emma se trânti pe un fotoliu, iar Cleo se întoarse către Rikki.

— Am fost peşte! Ţipă Cleo, sperând ca una dintre prietene să-i poată explica ce se întâmplase. Ce transformare ciudă!

— Of, Doamne! Oare ce se întâmplă cu noi? Voi aveţi vreo explicaţie? Întrebă Rikki sperând, ca şi Cleo, ca prietenele ei s-o poată ajuta.

Într-o clipă, se făcu linişte. Cleo se trânti pe canapea. Discuţiile astea îi aminteau de un film de groază. „Tuturor ni s-a întâmplat acelaşi lucru”, se gândi ea. „Dar, cel puţin putem vorbi între noi. Sper să nu ne-audă nimeni!” Rikki şi Emma se uitară una la alta. Şi ele se temeau de asta.

— Mai e cineva acasă? Întrebă Rikki. Ceva îi spunea că trebuie să fie atentă.

— Nu, tata e la serviciu, iar mama şi sora mea sunt la cumpărături, le asigură Cleo pe fete şi-şi puse bărbia pe genunchi. Parcă puţin mai liniştită, Rikki se aşează şi ea. Era ameţită şi avea senzaţia că lucrurile astea o depăşeau. „Oare ce ni se întâmplă?” Gândul ăsta nu-i dădea pace.

Emma inspiră adânc, Trebuia neapărat să rămână stăpână pe situaţie. „Trebuie să procedăm sistematic. S-o luăm cu începutul.”

— OK, deci care e problema noastră? Începu ea. Cleo dădu din umeri. Nu ştia ce să răspundă. Rikki, în schimb, prinsese ideea Emmei de a diseca evenimentele.

— Cam la zece secunde după ce intrăm în contact cu apa, ne creşte… Rikki îşi pierdu curajul, când încercă să descrie ce li se întâmplase. Ne creşte această…

— Şi dispare când ne uscam, încheie Cleo într-un suflet. Pentru moment, nici ea nu era în stare să pronunţe… Coadă de peşte.

— Se pare că acelaşi lucru ni se întâmplă tuturor, nu?

Se uită la Emma, aşteptând aprobarea ei.

— Aşa e, încuviinţă ea, serioasă. Şi Rikki dădu din cap. Dar expresia feţei ei oscila între zâmbet şi încruntare. „Toate astea sunt cumplite şi, în acelaşi timp, foarte cool, îi trecu prin minte. Cleo rosti mai departe, calmă:

— Această… Coadă de peşte… Arată ca…

Se opri.

Nu putea să spună ceva atât de nebunesc!

— Exact ca… Încercă să continue Emma, dar şi ea se opri. Îşi lăsă privirea în pământ, încruntându-se. Era de-a dreptul penibil să se gândească la aşa ceva.

Rikki, în schimb, nu avea asemenea reţineri:

— Arătăm ca nişte… Sirene, zise ea zâmbind. Îi năvăleau în minte toate poveştile cu sirene pe care le auzise în copilărie.

Emma clătină tare din cap, de parcă aşa ar fi putut alunga evenimentele ultimelor douăzeci şi patru de ore.

— Ţi-am mai spus o dată că astea nu sunt glume, zise ea acid. Nu există sirene.

Încercă să-şi controleze respiraţia. În adâncul sufletului, ştia că Rikki dăduse glas temerilor tuturor, aşa că adăugă:

— Ar fi mult prea ciudat…

Din nou, se făcu linişte. Fiecare se gândea în fel şi chip. Fiecare avea impresia c-o luase razna. Pur şi simplu, nimic nu avea sens. Emma detesta să se simtă neajutorată. Nu era obişnuită cu aşa ceva. Iar acum nu puteau cere nici sfatul părinţilor. Dacă nici lor nu le venea să creadă, atunci cum să le explice părinţilor? Să le ceară sfatul profesorilor de la şcoală? Nici lucrul ăsta nu putea fi luat în calcul. „Şi, cu siguranţă, nu există cărţi sau pagini de internet care să te ajute atunci când te transformi într-o., sirenă”, se gândi ea disperată.

Cleo era încă în stare de şoc. Un singur gând îi stăpânea mintea: „Sunt peşte… Sunt peşte!” Nici Rikki nu putea gândi coerent. „Oare putem bea apă fără să ne crească o coadă de peşte? Oare vom rămâne pentru totdeauna aşa? Oare data viitoare ne vom mai recăpăta picioarele? Asta

vrea să fie frică sau situaţia este, pur şi simplu, mult prea palpitantă?”

Deodată, cineva bătu la uşă. Fetele se speriară de moarte. Se uitară disperate una la alta, unite de un secret cumplit. Nu cumva auzise cineva totul?

Cleo se relaxa în momentul în care-şi dădu seama cine era la uşă.

— O, nu! Zise ea zâmbind. Ăsta trebuie să fie Lewis. Mi-a ieşit complet din minte. Vine azi să învăţăm la biologie.

Cleo şi Lewis McCartney erau prieteni de ani buni. Cleo îl îndrăgea pe acest fanatic al internetului. Era mereu drăguţ şi extrem de săritor, dar în momentele astea era ultimul om pe care ar fi vrut să-l vadă. Lewis p cunoştea mult prea bine ca să nu-şi dea seama imediat că se întâmplase ceva. Cleo sări de pe canapea şi o zbughi spre uşă. Prea târziu! Lewis intrase deja.

Capitolul 11

— Cleo! Strigă Lewis de la intrare. Fata ajunsese în hol în momentul în care el închidea uşa pe dinăuntru.

— A!… Aici erai, spuse el surprins, când îşi zări colega, Citi imediat în ochii ei că se întâmplase ceva. Apoi le zări pe Emma şi pe Rikki. Ambele fete îl măsurau din priviri. Dintr-odată, Lewis se simţi neajutorat şi intră în panică. Aşa i se întâmpla de fiecare dată când se afla în preajma fetelor, mai ales când erau frumoase şi sigure pe ele, precum Emma şi Rikki. Numai cu Cleo nu i se întâmpla asta. Cu ea era întotdeauna altceva, Prezenţa ei îl liniştea.

— Ah! Zise el, roşu ca racul şi cu ochii în pământ, îndreptându-se cu paşi mari spre sufragerie, cu cărţile de biologie sub braţ. Ăăă… Cred c-am greşit ora… Se bâlbâi el.

Se uită la ceas şi trecu vijelios pe lângă Emma şj Rikki, spre masa unde învăţau, de regulă, el şi Cleo. Prietenele lui Cleo îi urmăreau fiecare mişcare. Băiatul încercă să se adune.

— Nu! Stabiliserăm să ne vedem la nouă, zise Cleo. Încerca să pară cât mai relaxată. Dar… Îmi pare rău,

Lewis… A intervenit ceva.

— Şi anume? Întrebă Lewis, punând cărţile pe masă.

Cleo se uită spre Emma şi Rikki. Cele două fete păreau împietrite, ca nişte statui.

— Păăiii, ceva important… Răspunse Cleo, încet. „Ce naiba să-i spun?” se întrebă ea. Trebuia să-i vină în minte o explicaţie plauzibilă. Din nou se uită spre Emma şi Rikki, care începuseră să se agite. Emma îşi avertiză prietena din priviri, iar Rikki dădu nervoasă din cap.

Evident că Lewls observase reacţiile fetelor şi era foarte derutat.

— Dar, pe de altă parte, nu e chiar atât de important, încât să trebuiască să ştii şi tu, zise Cleo, şovăind. Îmi pare rău, Lewis, dar trebuie să lăsăm biologia pe altă dată!

Cu asta, fata îi puse mâna pe umăr şi-l conduse spre uşa de la Intrare. Lewis era vizibil supărat şi o privea dezamăgit.

— Ăăă… Bălmăji el, trecând pe lângă Rikki şl Emma, poate că e mai bine s-o lăsăm pe altă dată…

Lewis se opri în hol şi se uită la prietenele lui Cleo ca la nişte creaturi de pe altă planetă. Fetele se relaxară. Doar Lewis era pe picior de plecare… „Stai calmă! Linişteşte-te!” îşi zicea Rikki. Dar, în clipa următoare, Cleo avu o sclipire:

— Ascultă, Lewis, doar tu te pricepi la pate… Îşi linguşi ea prietenul. Ştii cumva ceva despre… Sirene?

Celorlalte două fete li se tăiase răsuflarea, dar faptul era consumat. Rikki îşi întoarse privirea spre tavan. „A înnebunit Cleo? Doar n-o să povestească tuturor ce ni s-a întâmplat!” Fără să-şi dea seama, Rikki se bătu cu palma peste frunte, încercă apoi să-şi mascheze gestul.

Emma era disperată. „De ce nu ţi-ai fi putut ţine gura, moară stricată?!” gândi ea. Îşi întoarse încet privirea către Lewis. Acesta se uita la Cleo de parcă fata tocmai picase din lună.

— Nu, n-am nici o idee despre sirene, zise el, după o pauză lungă. Lui Lewis nu-i plăcea să recunoască faptul că există

un domeniu la care nu se pricepea.

— OK, răspunse Cleo, zâmbind. Îmi pare rău. Ciao!

Îl împinse afară şi închise uşa în urma lui, nelăsându-i nici o şansă să mai spună ceva. Cleo se întoarse apoi către fete, răsuflând uşurată, dar Emma şi Rikki o priveau furioase.

— Ce? Ce vă uitaţi aşa? Întrebă Cleo nedumerită. De fapt, ştia exact de ce erau supărate fetele. Emma rămase fără grai. Rikki, în schimb, îşi dădu ochii peste cap şi, imitând vocea lui Cleo, zise:

— Lewis, ştii ceva despre sirene? Eşti întreagă la minte?!

— Cleo, cu lucrurile astea nu e de glumă, explică Emma, Trebuia ca prietena ei să înţeleagă cât de gravă era situaţia. Dacă află cineva ce ni s-a întâmplat, o s-avem o problemă uriaşă!

— Da, dar poate că… Încercă Cleo să se scuze. O parte din ea îi spunea c-ar trebui să discute cu părinţii şi să le povestească totul. Doar părinţii aveau întotdeauna o soluţie, nu-i aşa?

— Uite cum stă treaba, zise din nou Emma. Nouă ni s-a întâmplat ceva neobişnuit. Nu ştim nici ce, şi nici de ce.

Cuvintele Emmei le uniră din nou pe fete. Erau doar ele trei împotriva lumii întregi. Rikki se uită la Emma.

„Are dreptate! Un singur lucru putem face acum”, gândi ea şi un zâmbet îi luminã faţa.

— E o singură cale de a afla mai multe despre problema noastră, zise ea cu voce tare.

— Şi anume? Întreba Cleo, încruntându-se

— Ne întoarcem în apă, explica Rikki de parc-ar fi fost cel mal firesc lucru din lume.

— Exclus! Izbucni Cleo, dând energic din cap. Nici nu mă gândesc!

Nevenindu-i să creadă ce auzise, se uita la Emma, aşteptând ca cea mai buna prietenă a ei s-o susţină. Dar Emma era de acord cu Rikki. Cleo se trânti pe fotoliu, cu mâinile-n sân. Emma şi Rikki îi urmară exemplul.

— Mă gândesc să încerc eu, continuă Rikki, pe un ton grav. Cred doar că n-ar fi bine să fiu singură. Se oferă cineva voluntar?

Emma aprobă, spre disperarea prietenei sale. Simţind mâna Emmei pe umărul ei, Cleo ştia că cele două fete vor încerca s-o convingă.

„Nu şi de data asta!” se gândi ea. „Acum nu mai suntem captive într-o grotă”. În mod sigur n-o să mă arunc în apă, ca să mă transform în peşte, doar pentru ca Rikki să se simtă mai bine!”

Rikki tocmai pornise artileria grea. Trebuia s-o convingă pe Cleo, iar ea era maestră în aşa ceva. Era sigură că fata va ceda curând. În schimb, Emma oftă. Cunoştea mult prea bine expresia de pe chipul lui Cleo. Când îi intra ceva în cap, Cleo era de neclintit.

Unii colegi de şcoală o considerau pe Cleo o fiinţă slabă, dar Emma o cunoştea prea bine. Iar Rikki avea să afle în curând cum era în realitate noua ei prietenă.

Timp de o oră, Rikki se strădui zadarnic s-o convingă pe Cleo. Nu avea nici un sens. Cleo dădea pur şi simplu din cap şi-şi ţinea mâinile-n sân. La fel de bine, Rikki ar fi putut să vorbească şi cu pereţii. Emma îi sări în ajutor lui Rikki, încercând s-o câştige pe Cleo de partea lor, l-ar fi plăcut ca în această aventură să fie implicate toate trei. Nu ştia de ce, dar simţea că acest lucru era foarte important, însă timpul trecea, iar cele două fete au fost nevoite să cedeze, până la urmă.

Emma şi Rikki plecară de la Cleo, ca i să-şi ia costumele de baie. Apoi căutară o plajă mai retrasă, unde rareori mai veneau şi alţi oameni. Sub nici o formă nu voiau să fie văzute. Şi totuşi, aveau să intre în apă, ca să găsească nişte răspunsuri.

Capitolul 12

Rikki şi Emma alergau pe o plajă stâncoasă. Înaintau cu grijă, pentru a nu se uda prea devreme. Ambele fete aveau

pantaloni trei sferturi şi partea de sus a costumului de baie. Îşi legaseră părul strâns la spate.

În sfârşit, ajunseră la o stâncă, departe de ochii lumii. Pline de emoţie, se uitau la valurile înspumate. Rikki îşi puse mâinile-n şolduri, gândindu-se la ce va urma. Ce-ar fi fost să nu se întâmple nimic? Atunci, ar fi însemnat că erau de vină doar cele petrecute cu o seară înainte, iar episodul de dimineaţă fusese unul singular, Sau poate că li se întâmpla ceva rău. Trebuia să dezlege acest mister.

Emma îşi încrucişa braţele, uitându-se la Rikki. Venise clipa cea mare. Nici chiar ea, care era atât de obişnuită cu apa, nu se simţea în largul ei. Era de-a dreptul ciudat ca tocmai ea să se teamă de apă. „Cred că aşa se simte Cleo de fiecare dată”, se gândi Emma.

— Nu ştiu dacă e o idee chiar atât de bună, îl zise ea lui Rikki.

— Nu-ţi face griji, o să fie bine! Sunt sigură! Răspunse aceasta.

— Ştii ceva? Cuvintele tale nu mă liniştesc deloc, zise Emma, zâmbind.

Pe măsură ce-o cunoştea mai bine pe Rikki, începea s-o îndrăgească. Ţinea mult la Cleo, dar era palpitant să aibă lângă ea pe cineva care o convingea să facă lucruri nebuneşti. Rikki zâmbi şi ea. Ştia că Emma glumea. Aşa că sări de pe stâncă, pe peticul de nisip de lângă apă. Emma o urmă. Fetele se ţineau de mână.

— În zece secunde, nu-i aşa? Întrebă Rikki, atingând apa cu picioarele.

— Da, răspunse Emma concentrată.

Fetele începură să numere cu voce tare:

— Unu… Doi. Trei. Patru.

La cinci deja începură furnicăturile în picioare, iar elasticele din păr dispăruseră. Şi, imediat, şi picioarele! Fetele se dezechilibrară şi căzură în apă. Cozile erau încă pe nisip.

Amândouă stăteau pe burtă şi încercau să-şi ridice măcar partea de sus a corpului. Emma se uită la Rikki şi nu-şi putu stăpâni zâmbetul. „E îngrozitor şi enervant – dar, în acelaşi timp, atât de palpitant!” se gândi ea.

Rikki izbucni şi ea în râs. Nu-i venea să creadă. „E destul de ciudat să mă văd pe mine cu o coadă de peşte, dar şi pe Emma, sirenă – incredibil! Deci, suntem peşti, aşa cum a spus Cleo. Înseamnă că nu ne-a jucat feste imaginaţia.”

Fetele îşi testară cozile, lovind cu ele suprafaţa apei. Mai rămăsese un singur lucru de aflat: aveau să-şi încerce noul trup în apa adâncă. Aveau să se scufunde!

Lăsară ţărmul în urmă şi înaintară în ocean. Emma observă că putea sta sub apă fără să-şi ţină respiraţia şi fără să fie j nevoită să iasă mereu la suprafaţă. „Asta e fantastic!” se gândi ea. Apoi, putea sa înoate cu ochii deschişi, fără s-o usture. În mod normal, când înota în ocean, avea nevoie de ochelari care s-o protejeze de apa sărată.

Pentru început, fetele nu se aventurară în larg. Aveau de gând să-şi încerce cozile în apropierea plajei. Apoi, îşi întinseră braţele, avântându-se în apă. Corpurile li se unduiau în valuri. Emma încercă să stea în mâini, iar Rikki se lăsă purtată de curent.

Se jucară de-a v-aţi ascunselea printre stâncile de sub apă şi înotară cu peşti, dintr-un loc în altul. Descoperiră împreună lumea subacvatică, plantele de pe fundul oceanului şi stâncile cu forme ciudate.

Încetul cu încetul, deveniră mai curajoase şi se avântară spre larg, Goneau printre recifele de corali şi prin porţi naturale, săpate în stâncile de pe fundul mării. Pas cu pas, fetele se avântau tot mai departe. Rikki observă că putea să facă şuruburi sub apă, lovind cu coada într-un anumit fel. „Mă simt ca pe un tobogan în parcul acvatic, doar cu mult, mult mai bine!” gândi ea, gonind pe lângă Emma.

Emma, în schimb, se bucura în sfârşit de libertate. Zâmbea încontinuu. „Oare când m-am distrat ultima oară atât de

bine?” se gândi ea, fericită. Deodată li se alătură un pui de delfin. Sunetele ascuţite pe care le scotea parcă le invitau pe fete în larg. El le arătă locuri la care nici nu visaseră, jucându-se împreună cu fetele în adâncurile albastre ale oceanului. Apoi le conduse la epava unui vas, care era pe jumătate îngropată în nisip. Micuţul delfin parc-ar fi vrut să le încredinţeze un secret. Emma şi Rikki se simţeau bine în compania noului lor prieten.

Chiar dacă înotau în adâncurile oceanului, apa li se părea călduţă şi plăcută şi se simţeau la fel de bine ca pe uscat. Emma, care oricum se simţea excelent în apă, trebuia să recunoască faptul că niciodată nu-i plăcuse la fel de mult să înoate ca în aceste clipe.

Amândouă fetele aveau impresia că fac parte din ocean, simţindu-se acolo ca acasă.

Razele soarelui străpungeau apa, luminând această lume nouă şi ciudată. Emma şi Rikki trăiau un sentiment de bucurie nesfârşită. Îşi zâmbeau una alteia, cu emoţii intense. Nu era ceva de care să le fie teamă. Era un dar!

Capitolul 13

În acest timp, Cleo stătea acasă, morocănoasă. Se simţea rănită. O enerva cumplit ca cineva să insiste atât să-i schimbe părerea. Şi numai ca s-o convingă să facă ceva ce nu voia. Rikki fusese cea care-o dusese în acea excursie periculoasă.

Pe de altă parte, Cleo era sigură că n-avea rost să le însoţească pe Emma şi pe Rikki pe plajă. „Eu nu ştiu să înot! Ce nu pricep fetele-astea?!” O durea faptul că Emma nu oprise avalanşa lui Rikki. Doar era cea mai bună prietenă a ei… Uitase că se ruşinează de faptul că nu ştie să înoate? Cleo se ridică de pe fotoliu şi se duse la fereastra. Spera ca cele două fete să se întoarcă şi să nu se fi întâmplat nimic rău. Îşi dorea ca acest coşmar să ia sfârşit şi ele să-şi poată continua viaţa de până atunci. Însă minutele treceau, şi nici urmă de fete. Cleo era tot mai nerăbdătoare. Se apucă să facă ordine prin casă, doar ca să treacă timpul mai repede.

„Unde Dumnezeu sunt?” se tot întreba.”

După vreo oră, nu mai putu răbda. O zbughi pe uşă afară, pornind spre cafeneaua Juice-Net. O plimbare până acolo avea să-i facă bine, cu siguranţă. Deşi pe drum se putea întâlni cu vreun cunoscut… L-ar fi fost pe plac oricine nu avea legătură cu întâmplările din ultimele ore. Trebuia să-şi alunge din minte orice gând legat de sirene.

La cafenea era, ca de obicei, agitaţie. Câteva fete comentau, fascinate, pozele dintr-o revistă de modă. În mijlocul încăperii, nişte băieţi jucau biliard, dar Cleo nu avea chef să intre în joc. Se însenină însă brusc când îl zări pe Lewis, aşezat în faţa unui calculator. Dar înţepeni când văzu ce căuta băiatul pe internet.

Lewis era pe o pagină plină de imagini vechi, cu sirene. Cleo se uită peste umărul lui la pozele unor desene în tuş care înfăţişau creaturi înfiorătoare, cu cozi de peşte şi feţe neomeneşti. Unele dintre aceste creaturi aveau picioare ca de broască şi urechi ascuţite. Una chiar avea mustăţi, ca o pisică. Alta arăta ca un şarpe uriaş.

Cleo se înfiora. Rapid, se îndreptă spre calculatoare. Lewis era atât de adâncit în cercetări, încât îşi observă vechea prietenă abia când aceasta ajunsese chiar în spatele său. Cleo se aplecă spre urechea lui şi-l luă la rost:

— Lewis! Ce faci aici? Şuieră ea. Lewis sări în sus, speriat. Cleo îl privea însă liniştită, mirându-se puţin de comportamentul lui.

— Păi… M-ai întrebat despre chestiile astea… Şi m-am gândit să caut nişte informaţii.

Cleo nu ştia dacă să se supere sau să se sperie. Îşi imaginase că discuţia despre sirene fusese de mult dată uitării. „Of, Doamne! Ar fi trebuit să-mi ţin gura!” gândi ea speriată. „Emma şi Rikki o să se supere teribil când o să afle. Va trebui să fiu mult mai atentă pe viitor.”

Lewis îşi puse din nou ochelarii şi-şi continuă cercetarea. Cleo, în schimb, se uita pe furiş în jur. Se pare că pe nimeni

nu interesa persoana lui Lewis McCartney sau computerul său. „Slavă Domnului!” îi trecu prin minte lui Cleo.

— Foarte drăguţ din partea ta, Lewis! Zise ea, într-un final. Dar chiar nu era nevoie.

— Ştiu, răspunse el zâmbind. Dar nu ştiu cum se face că, dintr-odată, am foarte mult timp liber. Hei! La uite ce-am găsit aici!

Cleo oftă. Ştia că n-are dreptul să se supere pe el, doar că… Trebuia să fie întotdeauna atât de săritor? „Uneori, mi se pare că trebuie doar să mă gândesc la ceva, iar el mi-a şi găsit informaţiile pe internet. Tocmai acest lucru îl face să fie un prieten atât de bun. E întotdeauna lângă mine când am nevoie de el.”

Acum, dacă Lewis tot găsise lucrurile astea, nu era cazul să le ignore. Poate că printre ele era ceva util. „Poate că transformarea asta ciudată se întâmplă multora… Deşi nu prea cred”, îşi zise Cleo.

Îi zâmbi lui Lewis şi-l invită la o plimbare. Oricum, la ora prânzului, cafeneaua se umplea de clienţi, iar Cleo nu avea nici cel mai mic chef să-i audă cineva. Aşa că cei doi prieteni plecară în parc. Cleo îl asculta cu atenţie pe Lewis povestind despre sirene, despre tot ce găsise pe internet. Se pare că existau o mulţime de pagini legate de acest subiect, toate pline de poveşti, articole şl imagini. Lewis era fascinat de toate legendele şi teoriile. O fărâmă din entuziasmul lui o atinse şi pe Cleo.

— Miturile despre sirene există de peste 3000 de ani, îi povestea el, ajungând pe un mic pod din parc.

— Şi oamenii credeau în existenta lor? Întreba Cleo.

— Se pare că da! Răspunse Lewis. Cleo era uluită. Dacă, în urmă cu douăzeci şi patru de ore, ar fi întrebat-o cineva ce crede despre sirene, pur şi simplu ar fi umflat-o râsul! Nici acum nu prea-i venea să creadă. „Poate că, pe vremuri, oamenii erau mai deschişi decât astăzi către lucrurile astea”, se gândi ea.

— Uneori, sirenele erau considerate un semn bun, explică Lewis în continuare.

Băiatul părea o enciclopedie ambulantă.

— Alteori, aduceau ghinion.

— Ce fel de ghinion? Întrebă Cleo, crispându-se dintr-odată. Dar nu mai auzi răspunsul lui Lewis, pentru că tocmai atunci îşi făcu apariţia Zane, pe motocicletă.

Zgomotul motorului era asurzitor.

— O, nu! Izbucni Cleo. „Ăsta mai lipsea!” Zane frână brusc în faţa lor, blocându-le calea. Cleo încercă să se ascundă după Lewis, dar şi el era destul de înspăimântat.

— Pur şi simplu, ignoră-l! Îi zise Lewis fetei, uitându-se spre Zane.

Lewis nu-l putea suferi pe Zane, care nu era în stare de nimic altceva decât să le facă zile fripte celor din jur. „Acum i s-o fi pus pata pe Cleo!” se gândi el. Lewis nu ştie nimic despre aventura lui Cleo din seara precedentă.

Zane îşi ridică viziera căştii şi se uită furios spre Cleo. Fata îi întoarse spatele, trăgându-l şi pe Lewis după ea.

— Să plecăm de-aici! Zise ea, uitându-se furioasă în urmă.

O luară la fugă înapoi, spre pod, dar nici Zane nu se lăsă mai prejos. Îşi coborî viziera şi ambala motorul, apoi porni în trombă spre cei doi.

— Atenţie! Strigă Lewis şi o împinse pe Cleo la o parte. Zane ar fi fost în stare să-i calce pe-amândoi!

Acum le bloca drumul, astfel că nu mai aveau nici o şansă să ajungă pe pod. Zane coborî de pe şa, îşi scoase casca şi se repezi către cei doi. Îi tremurau buzele de furie. Arăta înspăimântător în costumul de motociclist şi era conştient de asta.

Eşti nervoasă? O întrebă el pe fată, ca din senin.

Capitolul 14

Fulgerător, Cleo se desprinse de braţul lui Lewis. Nu voia ca Zane să-şi dea seama cât de frică îi era.

— Ce vrei, Zane? Zise ea, stăpânindu-şi emoţiile.

— Tatăl meu nu s-a distrat deloc când s-a trezit cu Paza de coastă la uşă! Izbucni Zane furios, străpungând-o pe Cleo cu privirea.

— Atunci n-ar fi trebuit să strigi că pot să păstrez barca, răspunse fata. Era mândră că putea să-i spună în faţă nesuferitului tot ce credea.

„Din fericire, Lewis este lângă mine! Singură, n-aş fi avut tupeul să deschid gura”, se gândi ea.

— Nu-mi place să fiu batjocorit, Cleo zise Zane apropiindu-se. Cu atât mai puţin de o fată ca tine…

Zâmbea ameninţător. Cleo îi aruncă o privire lui Lewis, apoi se uită spre cafenea. „Ce să fac acum?” se întrebă ea.

Înainte ca ea să mai scoată o vorbă, Lewis îi sări în ajutor. În fond, el nu pricepea exact care era problema, dar voia cu tot dinadinsul să-şi ajute prietena.

— Vrei să spui că nu-ţi convine să te faci de râs în faţa tatălui tău, Zane, nu-i aşa? Se amestecă Lewis. Asta sună de parcă ţi-ar fi frică de el, continuă pe un ton foarte calm.

„Lui Lewis nu-i e frică de tirani ca Zane!” îl admiră Cleo. Se uită în jur, căutând o cale de scăpare din situaţia asta neplăcută. Băieţii se jigneau reciproc. „Doamne, dac-aş şti ce să fac, ca să plece Zane din calea noastră!” se gândi ea. „Atunci am putea fugi…”

— Te crezi tare, nu-i aşa, Lewis? Întrebă Zane. Îi era într-adevăr teamă de tatăl său, dar Lewis nu trebuia să bată moneda pe asta.

— Nici nu-i greu să fie cineva mai tare decât tine! Aproape toţi sunt! Atacă din nou Lewis.

Din ochii săi albaştri ţâşneau săgeţi, rând pe rând, spre Zane.

— Asta-i soarta ta!

Furios, Zane se repezi la Lewis, dar acesta îi ţinu piept.

În clipa asta, Cleo descoperi hidrantul roşu de lângă ea. Acesta îi atrăgea privirea în chip straniu. „Înăuntru e apă cât cuprinde”, îi trecu prin minte fetei. Dintr-odată, auzi un zumzet. Simţea apa prin toţi porii.

— Mamă, ce dur eşti! Îi zise Zane lui Lewis, pe un ton dispreţuitor. Băieţii se apropiau tot mai mult unul de altul.

Cleo se uita insistent la hidrant. Pur şi simplu, simţea apa dinăuntru. „Asta e de-a dreptul straniu! Parc-aş simţi că apa dinăuntru mă poate ajuta”, se miră ea. „Ce prostie!”

— Ţi-ai luat gardă de corp? Strigă Zane către Cleo. El încerca să-i atragă atenţia. Dar Cleo nu-l asculta. Simţea, pur şi simplu, ceva.

Cu cât Zane îi batjocorea mai tare pe ea şi pe Lewis, cu atât mai mult simţea nevoia să-l catapulteze într-un fel sau altul. „Un jet de apa în plina figură – asta ar fi soluţia! Dacă hidrantul s-ar sparge dintr-odată…”

— Mă faci să râd… Continua Zane cu batjocura. Faci o mare greşeală crede-mă!

Cleo ridică încet mâna, iar hidrantul începu să vibreze sub presiune. „Apa din el are o forţă uriaşă.”

Şi atunci se întâmplă: robinetul începu să se învârtă încet, foarte încet. Cleo aveai totul sub control. Îşi rotea mâna şi simţea cum apa dinăuntrul hidrantului îi imită fiecare mişcare.

— Ascultă, Cleo, zise Zane amenințător, într-o bună zi – cu sau fără Lewis – ar putea să ţi se întâmple ceva rău, ştii?

Dar pe Cleo n-o interesau câtuşi de puţin ameninţările lui Zane. Nici ea nu pricepea din ce motiv, dar ştia exact când apa va ţâşni din hidrant. Cu o uimitoare senzaţie de satisfacţie, simţi cum se sparge robinetul. Un jet incredibil ţâşni, lovindu-l pe Zane drept în piept.

— Aaahhh! Urlă el de uimire şi durere, când îl lovi apa.

Fusese pur şi simplu luat pe sus de forţa acesteia. Căzuse pe spate şi alunecase cu capul direct în canal. Rămase întins, într-o baltă imensă. Motocicleta lui scumpă era udă şi complet distrusă.

Lewis se holba la toată scena, cu gura căscată. Cleo se uita peste umărul lui.

Nu-i venea să creadă ce făcuse. Adâncită în gânduri, se uita la hidrant, din care mai curgea încă apă. Cleo îşi mişcă

din nou mâna, doar că, de astă dată, în direcţia opusă. Jetul de apă se subţie şi, până la urmă, se opri.

„Ce-am făcut?” se gândi Cleo, şocată. „Într-adevăr, am puteri asupra apei. Ce nebunie!”

Lewis era cu ochii pe Zane, care zăcea în canal, dar Cleo ştia că nesuferitul avea să-şi vină curând în fire, ca să-i pună o mulţime de întrebări incomode.

„N-am timp să discut acum cu el. Trebuie să le povestesc mai întâi lui Rikki şi Emmei ce-am păţit!” îi trecu fulgerător prin minte. Trebuia să afle neapărat dacă şi prietenele ei aveau asemenea puteri. Se părea că povestea cu coada de peşte nu era singurul lucru nou în viaţa lor.

Cleo fugi cât o ţineau picioarele, astfel că, atunci când Lewis se întoarse, ea nu mai era de găsit.

Capitolul 15

— Aşa! Şi, când ieşim din apă şi ne uscăm, totul revine la normal, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Şi totuşi, ceva s-a întâmplat! Răspunse Rikki. O, Doamne! E cel mai palpitant lucru pe care l-am trăit vreodată. Nici nu l-aş putea descrie!

— Nici eu, zise Emma, fericită. Fetele plecară apoi la plimbare, către casa Emmei. Erau din nou îmbrăcate în pantaloni scurţi şi costum de baie. De cum ieşiseră din apă şi se uscaseră, cozile de peşte dispăruseră fără urmă. Nimeni nu s-ar fi gândit că ele petrecuseră atât de mult timp în apă. Chiar şi părul le era uscat, legat în coadă de cal.

După o asemenea aventură, Emma şi Rikki au mai petrecut un timp pe plajă povestind despre fantastica lume subacvatică. Într-un târziu, Emma sări ca arsă: trebuia s-o găsească pe Cleo şl să-i povestească! „Trebuie să-i spun că nu există motive de panică”, se gândi ea.

Pe drumul de întoarcere, fetele discutară încontinuu despre noile lor experienţe. Emma ajunse la concluzia că aceasta fusese cea mai bună scufundare a ei. Fără tuburi de

oxigen, costume de scafandru sau alte echipamente, descoperiseră o lume minunată.

Cu gândul la performanţă, Emma era deja curioasă să afle cât de adânc se putea scufunda şi cât de departe putea înota.

Şi Rikki era în al nouălea cer. Nu se putea hotărî ce fusese mai incitant: să se joace cu delfinul sau să ţâşnească precum o rachetă prin mare. „Acum, de-abia aştept să mă întorc în apă! Cine ştie de ce-am mai fi în stare cu ajutorul cozilor de sirenă?” se gândea ea, emoţionată.

Când ajunseră în dreptul uşii Emmei, o zăriră pe Cleo, care fugea după ele, strigându-le. Se opri să-şi tragă sufletul. Alergase tot drumul, din parc şi pân-aici. Cum ajunse, îşi îmbrăţişa prietenele.

— N-o să vă vină să credeţi ce mi s-a întâmplat! Zise ea, gâfâind, şi le împinse pe fete spre uşă.

„Oare i s-a întâmplat ceva mai palpitant decât nouă? Nu-mi vine să cred!” se gândi Rikki.

Emma o urmărea surprinsă pe prietena ei cea mai bună. Ce-o agitase oare astfel?

Cleo le povesti fetelor, pe scurt, ce i se întâmplase în acea dimineaţă. Cele trei urcară scările spre camera Emmei. Emma şi Rikki se aşezară pe pat, iar Cleo se trânti pe scaunul de la birou. Încercă să schiţeze cât mai clar cele petrecute.

Emma şi Rikki făcură nişte feţe lungi când auziră de căutările pe internet ale lui Lewis, dar Cleo le linişti, spunându-le că asta nu avea să fie o problemă. Le povesti cum Zane o pusese într-o postură neplăcută, tăindu-i orice cale de retragere, şi cum descoperise hidrantul. Fetele o ascultau fascinate, nevenindu-le să-şi creadă urechilor. Cleo, în schimb, începu să se bâlbâie de emoţie, încercând să le descrie senzaţiile pe care le trăise. Le povesti cum reuşise să controleze cu mintea apa din hidrant. „Ştiu că povestea asta e ciudată şi de necrezut”, se gândi Cleo. „Iar Emma şi Rikki nu par prea convinse.”

Cele două prietene ale ei aveau aceeaşi expresie – păreau derutate şi îngrijorate, în acelaşi timp.

„Mă cred nebună”, îşi zise Cleo. „Atunci va trebui să le arăt eu!”

Fugi din cameră. Emma şi Rikki se uitau, neîncrezătoare, una la alta.

„Cleo nu minte intenţionat”, se gând Emma. „Dar câteodată are o imaginaţie prea bogată. Chiar îşi închipuie că poate să controleze apa?!” „Ar fi nemaipomenit ca Cleo să spună adevărul!” îşi zicea, în schimb, Rikki. „Dar n-am auzit niciodată că o sirenă ar putea controla apa, în poveştile de demult, ele înoată prin ocean şi se îndrăgostesc de oameni.” Rikki zâmbi. Amândouă o aşteptau pe prietena lor.

Exact în acel moment, Cleo năvăli în cameră şi încuie uşa în urma ei. Adusese un pahar cu apă din bucătărie, pe care îl puse pe masă. „Acum vor vedea că am dreptate!” se gândi ea şi ridică mâna. O mişcă încet, ca ceva mai devreme, lângă hidrant. Nu se întâmplă nimic. Cleo îşi muşcă buzele. Voia neapărat să le arate Emmei şi lui Rikki noile ei puteri. Aşa că se concentra doar asupra apei.

Şi atunci se întâmplă! Cleo simţi din nou reacţia lichidului din pahar. Putea să controleze fiecare moleculă în parte. Apa începu să vibreze. Apoi, încet, se formă o coloană subţire, care se ridică din pahar, Cleo îi controla poziţia cu mâna dreaptă, Emma şi Rikki înţepeniseră. Nu le venea să creadă ce se întâmpla. Se uitau uluite la coloana de apă, pe care Cleo o controla prin voinţa ei. Era fantastic… De necrezut!

— Şi se ridica tot mai sus… Zise Cleo. Atunci când coloana se răsuci mai departe, în aer.

Se ridică până ajunse aproape de tavan. Din pahar ieşea tot mai multă apă, la comanda lui Cleo.

— De unde vine toată apa asta? Întrebă Rikki, când îi reveni graiul. Doar nu a fost atâta în pahar!

— Nu ştiu! Zise Cleo, mişcând, fără să vrea, braţul în direcţia lui Rikki şl pierzându-şi concentrarea.

Dintr-odată, un jet de apă ţâşni în direcţia celor două fete. Instinctiv, Emma ridică mâinile, pentru a se feri de apă. Stătea cu ochii închişi, dar nu se întâmplă nimic. Se aşteptase la un duş rece, dar mişcarea ei… Îngheţase apa. Deasupra patului atârna acum o sculptură de gheaţă. Pentru o clipă, fetele amuţiră de uimire. Era incredibil ce se întâmplase. Cleo rămăsese cu gura căscată.

— E vina mea? Se întrebă Emma uluită.

— A mea sigur nu, răspunse Cleo.

— OK, zise Rikki, plimbându-şi privirea de la Emma la Cleo. Deja ne întrecem cu gluma!

Rikki zâmbi neîncrezătoare. „Poate că e doar un truc al celor două. Dacă sunt puse pe şotii?” îi trecu prin minte. Emma gândi cu voce tare:

— Eu doar am… Zise ea, întorcându-şi palmele cu o mişcare scurtă şi bruscă, în faţă. De data asta, mişcarea fusese îndreptată către vaza de la fereastră. Imediat, apa din vază îngheţă.

Fetele îşi zâmbiră, uluite. „Este absolut incredibil!” se gândiră toate trei. Cleo răsuflă uşurată. Le arătase prietenelor ei ce putea să facă şi, deodată, Emma avea şi ea puteri magice. Dar Rikki? „Există o singură posibilitate de a afla”, se gândi Rikki. Se concentra asupra coloanei de apă pe care Emma tocmai o îngheţase. Nu se întâmplă nimic. Rikki îşi putea suci şi învârti mâinile cum voia, fără nici un rezultat.

— Nu-mi convine, mormăi ea. De ce nu am şi eu puteri magice ca ale voastre?

— Mai degrabă, puteri înspăimântătoare! O corectă Cleo.

Rikki izbucni în râs. „Cleo e simpatică, dar, ca de obicei, prea reţinută şi prevăzătoare. Nimic nu e înspăimântător, ci fantastic! Dac-aş avea şi eu asemenea puteri…”

— Trebuia să-i fi văzut mutra lui Zane! Continuă Cleo, mândră.

— Asta nu-i deloc amuzant! Zise Emma, serioasă. Trebuie să ţinem totul secret. Altfel o să ajungem pe vreo masă de operaţie, la disecţie. Sau o să sfârşim în vreun circ, cine ştie pe unde…

Rikki îşi înghiţi hohotele de râs. Ştia că Emma avea dreptate.

— Acum ne uneşte pe toate trei un mare secret, constată Cleo.

Iar ei îi plăceau secretele.

— Da, e secretul nostru, zise Emma. Uitându-se când la Rikki, când la Cleo. E responsabilitatea noastră. Orice s-ar întâmpla, vom fi prezente una pentru cealaltă.

Fetele nu mal scoaseră nici un cuvânt. Cleo ştia că Emma e un om foarte serios.

Dar niciodată n-o moi văzuse chiar atât de gravă.

Lui Rikki îi plăcea ideea. Acest pact o lega de cele două noi prietene. Totuşi, nu putu să se abţină de la încă o glumă:

— Asta nu înseamnă că suntem măritate una cu cealaltă, nu-i aşa? Întrebă ea.

Cleo îşi reţinu zâmbetul. Aştepta riposta dură a Emmei.

Între timp, Emma se obişnuise cu umorul lui Rikki. Uneori, poate că sunt un pic scorţoasă„, se gândi ea. „Ce bine că avem acum o nouă prietenă, care să mai dezmorţească atmosfera!”

— Asta chiar c-a fost amuzant! Zise ea, zâmbind.

Toate fetele izbucniră în râs. Erau unite printr-un pact. Trei prietene şi un secret comun. Era exact aşa cum spusese Emma. Orice s-ar fi întâmplat, aveau să fie – oricând şi oriunde – prezente una pentru cealaltă.

SFÂRŞIT